



Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 30. junija 2016*

„Damping — Uvoz navojnega litega pribora (fitingov) za cevi iz tempranega litega železa s poreklom iz Kitajske — Dokončna protidampinška dajatev — Zaupno obravnavanje izračuna normalne vrednosti — Pravočasno dana informacija — Rok za sprejetje sklepa v zvezi s statusom v tržnem gospodarstvu delujočega podjetja — Pravica do obrambe — Enako obravnavanje — Načelo prepovedi retroaktivnosti — Členi 2, od (7) do (11), 3, od (1) do (3), 6(7), 19(1) in (5), in 20(2) in (4), Uredbe (ES) št. 1225/2009“

V zadevi T-424/13,

Jinan Meide Casting Co. Ltd, s sedežem v Jinanu (Kitajska), ki jo zastopata R. Antonini in E. Monard, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata S. Boelaert in B. Driessen, agenta, skupaj z S. Gublom, odvetnikom, in B. O'Connorjem, solicitor,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske komisije, ki jo zastopata J.-F. Brakeland in M. França, agenta,

intervenientka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 430/2013 z dne 13. maja 2013 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na uvoz navojnega litega pribora (fitingov) za cevi iz tempranega litega železa s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Tajske, ter o zaključku postopka glede Indonezije (UL L 129, str. 1) v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko,

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi D. Gracias (poročevalec), predsednik, M. Kančeva, sodnica, in C. Wetter, sodnik,

sodni tajnik: L. Grzegorzcyk, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 22. oktobra 2015,

* Jezik postopka: angleščina.

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

- 1 Uredba Sveta (ES) št. 1225/2009 z dne 30. novembra 2009 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL L 343, str. 51, v nadaljevanju: osnovna uredba) določa pravila prava Evropske unije, ki se uporabljajo v postopkih protidampinških preiskav. V uvodni izjavi 3 je navedeno, da za zagotovitev primerne in transparentne izvajanja pravil iz Sporazuma o izvajanju člena VI Splošnega sporazuma o tarifah in trgovini 1994 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 91, v nadaljevanju: Protidampinški sporazum) iz priloge 1 A Sporazuma o ustanovitvi svetovne trgovinske organizacije (STO) (UL, poglavje 11, zvezek 21, str. 82) ta uredba „v največji možni meri“ prenese besednjak Protidampinškega sporazuma v pravo Unije.
- 2 Uredba (EU) št. 1168/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o spremembi Uredbe št. 1225/2009 (UL L 344, str. 1, v nadaljevanju: uredba o spremembi) je začela veljati 15. decembra 2012.
- 3 Tožeča stranka, Jinan Meide Casting Co. Ltd, je družba s sedežem na Kitajskem, ki proizvaja navojni liti pribor (fitinge) za cevi iz tempranega litega železa, ki je namenjen za notranji trg in za izvoz.

Upoštevna dejstva postopka preiskave pred začasno uredbo

- 4 Po pritožbi, ki jo je 3. januarja 2012 vložil Obrambni odbor Evropske unije za navojni liti pribor (fitinge) za cevi iz tempranega litega železa, je Evropska komisija 16. februarja 2012 objavila Obvestilo o začetku protidampinškega postopka za uvoz navojnega litega pribora (fitingov) za cevi iz tempranega litega železa s poreklom iz Ljudske republike Kitajske, Tajske in Indonezije (UL C 44, str. 33). Iz točke 3 tega obvestila izhaja, da je proizvod, ki naj bi bil predmet dampa, v okviru kombinirane nomenklature iz Priloge I Uredbe Sveta (EGS) št. 2658/87 z dne 23. julija 1987 o tarifni in statistični nomenklaturi ter skupni carinski tarifi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 2, str. 382), uvrščen pod oznako NC ex 7307 19 10. Komisija je v točki 5.1.1.1(a) tega obvestila natančno navedla, da bo zaradi potencialno velikega števila kitajskih proizvajalcev izvoznikov tega proizvoda izbrala vzorec proizvajalcev izvoznikov v skladu s pogoji, določenimi s členom 17 osnovne uredbe.
- 5 Tožeča stranka je 3. aprila 2012 na podlagi določb iz člena 2(7)(b) osnovne uredbe vložila zahtevo za odobritev statusa v tržnem gospodarstvu delujočega podjetja (v nadaljevanju: TGO). Zaradi preučitve te zahteve je bil obisk služb Komisije napovedan od 30. maja do 1. junija 2012 v prostorih tožeče stranke. Komisija je 9. julija 2012 tožečo stranko obvestila o bistvenih dejstvih in premislekih na podlagi katerih je odločila, da ji zavrne TGO. Tožeča stranka je 23. julija 2012 Komisiji podala svoje pripombe glede te odločitve. Tožeči stranki pa je bila tako kot ostalim kitajskim proizvajalcem izvoznikom, ki so bili vključeni v vzorec, priznana individualna obravnava na podlagi določb člena 9(5), drugi pododstavek, osnovne uredbe.

Začasna uredba in dokument o začasnem razkritju

- 6 Komisija je 14. novembra 2012 sprejela Uredbo Komisije (EU) št. 1071/2012 o uvedbi začasne protidampinške dajatve na uvoz navojnega litega pribora (fitingov) za cevi iz tempranega litega železa s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Tajske (UL L 318, str. 10, v nadaljevanju: začasna uredba).

- 7 Komisija v uvodni izjavi 14 te uredbe pojasnjuje, da je zato, da bi določila normalno vrednost za kitajske proizvajalce izvoznike, ki jim je bil zavržen TGO, opravila obisk zaradi preveritve podatkov, ki jih je predložila Indija kot primerljiva država (glej točko 13 spodaj), in sicer v prostorih proizvajalca iz te države, katerega podjetje se imenuje „Jainson Industries, Jalandhar, Pendjab, Indija“.
- 8 Komisija je v uvodni izjavi 15časne uredbe navedla, da se je preiskava dampinga nanašala na obdobje med 1. januarjem in 31. decembrom 2011 in da se je preučitev gibanj, upoštevnih za oceno škode, nanašala na obdobje med 2008 in koncem preiskave.
- 9 Komisija je v uvodnih izjavah 16, 17 in 18časne uredbe zadevni proizvod opredelila tako, da je med drugim navedla, da je ustrezal navojnemu litemu priboru (fitingom) za cevi iz tempranega litega železa, ki se trenutno uvrščajo pod oznako KN ex 7307 19 10.
- 10 V uvodni izjavi 19časne uredbe je bilo navedeno, da imajo zadevni proizvod in proizvod, ki je bil proizveden in se je prodajal na domačem trgu Kitajske, Tajske in Indije, ter na domačem trgu Indije, kot primerljive države, ter proizvod, ki ga v Uniji proizvaja in prodaja industrija Unije, enake bistvene tehnične in fizikalne značilnosti. Zato so se ti proizvodičasno obravnavali kot podobni v smislu člena 1(4) osnovne uredbe.
- 11 V uvodni izjavi 30časne uredbe je navedeno, da je glede izvozov iz Kitajske v preiskavi sodelovalo dvanajst proizvajalcev izvoznikov, ki predstavljajo 51 % vseh kitajskih izvoznikov v Unijo, tako da so predložili zahtevane informacije. V tej uvodni izjavi je navedeno tudi, da je na podlagi člena 17(1) osnovne uredbe Komisija izbrala vzorec, ki vključuje tri od teh dvanajstih proizvajalcev izvoznikov in predstavlja 88 % izvoza teh dvanajstih proizvajalcev izvoznikov. Tožeča stranka je zajeta v tem vzorcu.
- 12 V uvodni izjavi 40časne uredbe je navedeno, da je dvomesečna zamuda, s katero je Komisija odločila o TGO za eno od kitajskih družb, ki je zaprosila za tak status, in sicer za tožečo stranko, v glavnem nastala zaradi tega, ker prej ni bilo mogoče izvesti obiskov zaradi preveritve za odobritev takega statusa, saj zadevni proizvajalci niso bili dosegljivi. V tej uvodni izjavi je navedeno tudi, da čas, ki ga je potrebovala za odločitev o tem statusu, ni vplival na izid.
- 13 Komisija je v uvodnih izjavah od 49 do 53časne uredbe predstavila razloge, iz katerih ječasno sklenila, da je Indija ustrezna država, ki je na podlagi člena 2(7)(a) osnovne uredbe glede izvoza primerljiva s Kitajsko.
- 14 Komisija je v uvodnih izjavah od 54 do 63časne uredbe predstavila metodo, ki jo je uporabila za določitev normalne vrednosti podobnega proizvoda v smislu člena 1(4) osnovne uredbe v zvezi z izvozom zadevnega proizvoda iz Kitajske.
- 15 Najprej, v uvodni izjavi 54 je bilo navedeno, da nobenemu kitajskemu izvozniku, ki je bil vključen v vzorec, ni bila odobrena TGO, zato je bila normalna vrednost določena v skladu z določbo člena 2(7)(a) osnovne uredbe, torej tako, da se je Indija uporabila kot primerljiva država.
- 16 Dalje, Komisija je v uvodni izjavi 55 navedla, da je na prvem mestu začela ugotavljati, ali je bila celotna prodaja podobnega proizvoda proizvajalca primerljive države reprezentativna, to je, ali je ta obseg predstavljal vsaj 5 % celotnega izvoza zadevnega izdelka v Unijo vsakega kitajskega proizvajalca izvoznika, ki je bil vključen v vzorec. Komisija je v tej uvodni izjavi navedla tudi, da je bilo tako v primeru dveh od teh zadevnih proizvajalcev izvoznikov. Kot pa bo navedeno spodaj v točki 130, je v fazi sprejetjačasne uredbe glede tožeče stranke ugotovila drugače.
- 17 Iz uvodnih izjav 56 in 57 izhaja, da je Komisija na drugem mestu opredelila vrste podobnega izdelka, ki ga je treba upoštevati pri določanju normalne vrednosti. Zato je Komisija opredelila vsako vrsto izdelka, ki jo je proizvajalec iz primerljive države prodal in ki je bila enaka ali neposredno primerljiva z vrstami zadevnega proizvoda, ki so jih kitajski proizvajalci izvozniki prodali za izvoz. Na tretjem mestu, potem

ko je tako opredelila vrste podobnega proizvoda, ki jih je treba upoštevati, je Komisija, kot je navedeno v uvodni izjavi 57časne uredbe, preučila, ali je bila domača prodaja v primerljivi državi za vsako izmed vrst podobnega proizvoda dovolj reprezentativna oziroma ali je obseg te prodaje neodvisnim strankam v obdobju preiskave predstavljal najmanj 5 % celotnega obsega primerljive vrste izdelka, ki ga je vsak proizvajalec izvoznik izvozil v Unijo.

- 18 Na četrtem mestu je Komisija preučila, kot je navedla v uvodnih izjavah od 58 do 62časne uredbe, ali se lahko za vsako vrsto podobnega izdelka, ki je bila prodana v reprezentativnem obsegu v smislu iz točke 17 zgoraj, šteje, da je bila prodana v običajnem poteku trgovanja na podlagi deleža te dobičkonosne prodaje, to pomeni prodaje po neto prodajni ceni, enake ali višje od izračunanih proizvodnih stroškov. Po končani preučitvi je izbrala metodo izračuna normalne vrednosti.
- 19 Tako je v uvodni izjavi 59 navedeno, da je normalna vrednost, kadar je delež tako opredeljene dobičkonosne prodaje vrste podobnega izdelka presegel 80 % celotnega obsega prodaje navedene vrste izdelka in kadar je bila tehtana povprečna prodajna cena navedene vrste enaka proizvodnim stroškom ali višja od njih, temeljila na dejanski domači ceni, ki je bila izračunana kot tehtano povprečje cen celotne prodaje navedene vrste v obdobju preiskave. V uvodni izjavi 60 pa je navedeno, da je normalna vrednost, kadar je ta delež dobičkonosne prodaje predstavljal 80 % ali manj celotnega obsega prodaje podobne vrste ali kadar je bila tehtana povprečna cena navedene vrste nižja od proizvodnih stroškov, temeljila na dejanski domači ceni, izračunani na podlagi dobičkonosne prodaje samo navedene vrste.
- 20 Nazadnje, v uvodni izjavi 61 je navedeno, da se je štelo, da vrste podobnega izdelka, ki so bile prodane z izgubo, niso bile prodane v običajnem poteku trgovanja. V uvodni izjavi 62 je navedeno, da se je za vrste izdelka in za vrste, ki niso bile dovolj reprezentativne v smislu iz točke 17 zgoraj, uporabila metoda računsko določene normalne vrednosti v smislu člena 2(3) in (7)(a) osnovne uredbe.
- 21 V uvodni izjavi 64časne uredbe je navedeno, da se izvozna cena določi v skladu s členom 2(8) osnovne uredbe, to je na podlagi izvoznih cen, ki jih je dejansko plačal ali jih še plačuje vsak kitajski proizvajalec izvoznik, ki je vključen v vzorec.
- 22 V uvodnih izjavah od 65 do 67časne uredbe je navedeno, da se je v skladu s členom 2(10) osnovne uredbe izvedla primerjava med normalno vrednostjo in izvozno ceno na podlagi franko tovarna, opravljene pa so bile tudi ustrezne prilagoditve razlik v zvezi s fizikalnimi značilnostmi, posrednimi davki, stroški prevoza, zavarovanjem, manipulativnimi stroški, stroški natovarjanja in s tem povezanimi stroški, stroški pakiranja, kredita, provizije in bančnimi stroški, ki so bile izvedene v vseh primerih, v katerih je bilo ugotovljeno, da so smiselne, točne in podprte s preverjenimi dokazi.
- 23 V uvodni izjavi 68časne uredbe je navedeno, da je bila stopnja dampinga kitajskih vzorčenih družb določena na podlagi primerjave med tehtano povprečno normalno vrednostjo vsake vrste podobnega izdelka, ki je določena za primerljivo državo in tehtano povprečno izvozno ceno ustrezne vrste zadevnega izdelka v skladu s členom 2(11) osnovne uredbe.
- 24 V uvodni izjavi 69časne uredbe je navedeno, da je začasno tehtano povprečje stopenj dampinga tožeče stranke izračunano na podlagi, opisani zgoraj v točki 23, določeno na 39,3 % cene CIF (stroški, zavarovanje in prevoznina) meja Unije brez plačane dajatve, zadevnega proizvoda.
- 25 Člen 1(2)časne uredbe je določil, da je stopnjačasne protidampinške dajatve, ki se nanaša na tožečo stranko, 39,3 %.
- 26 Komisija je z dopisom z dne 15. novembra 2012 tožeči stranki poslala dokument o začasnem razkritju v skladu s členom 20(1) osnovne uredbe. Polegčasne uredbe iz priloge 1 k temu dokumentu, ta dokument vsebuje tudi prilogo 2 glede metodologije, ki se je uporabila za izračun dampinga, in prilogo 3 glede metodologije, ki se je uporabila za izračun nelojalnih nižanj in škode.

27 V prilogi 2 k temu dokumentu o začasnem razkritju je Komisija najprej navedla nekaj splošnih pojasnil glede izračuna stopnje dampa. Komisija je navedla tudi nekaj pojasnil glede izjem – za izvoz, ki ga je opravila tožeča stranka – določene vrste zadevnega izdelka in glede raznih prilagoditev, ki jih je izvedla zaradi pravične primerjave v skladu s členom 2(10) osnovne uredbe. Komisija je v tej prilogi 2 prav tako predložila nekaj tabel v zvezi z natančnimi izračuni stopnje dampa za vrsto izdelka, v katerih je opustila elemente, ki so temeljili na podatkih, ki jih je predložil proizvajalec iz primerljive države. Kot namreč Komisija pojasnjuje v tej prilogi, je v preiskavi sodeloval le en proizvajalec iz primerljive države in zato informacije iz primerljive države ni mogoče razkriti glede kontrolnih številke proizvoda.

Korespondenca med tožečo stranko in Komisijo po začasni uredbi

28 Tožeča stranka je 17. decembra 2012 Komisiji sporočila svoje pripombe na dokument o začasnem razkritju. Te pripombe so se nanašale na pet točk, in sicer na odločitve o TGO, na normalno vrednost, na prilagoditev normalne vrednosti v zvezi z davkom na dodano vrednost (DDV), na potrebo po prilagoditvi glede postopka proizvodnje in na izvozne cene.

29 Glede druge točke je tožeča stranka zlasti trdila, da je Komisija napačno uporabila računsko določeno ceno za vse vrste podobnega proizvoda, ki so se primerjali z vrstami zadevnega proizvoda, ki jih je izvažala v Unijo. Tako je po eni strani tožeča stranka trdila, da bi morala Komisija za določitev normalne vrednosti uporabiti domače cene proizvajalca iz primerljive države in ne metodo računsko določene cene, saj je slednja metoda upravičena, le kadar ni mogoče uporabiti domačih cen, v tem primeru pa ni bilo tako. Po drugi strani je tožeča stranka menila, da uporaba praga 5 % za določitev reprezentativnosti prodaje podobnega proizvoda ni utemeljena, kadar se, kot v tem primeru, primerja domače cene danega proizvajalca na indijskem trgu in izvozne cene kitajskih proizvajalcev. Po mnenju tožeče stranke namreč uporaba tega praga prekomerno sankcionira proizvajalce izvoznike z velikim izvozom, kot ga ima ona, saj imajo ti težave že s tem, da ustrezajo takemu merilu reprezentativnosti. Poleg tega ta prag v skladu s členom 2(2) osnovne uredbe ni absoluten. Zaradi vseh teh razlogov je tožeča stranka Komisiji predlagala, naj v skladu z njenimi pripombami ponovno izračuna normalno vrednost. Dalje, tožeča stranka je podala dve kritiki glede določanja normalne vrednosti, ki sta se po eni strani nanašali na uporabo prometa za določitev stroškov proizvodnje proizvajalca primerljive države, in po drugi strani na uporabo enotne povprečne stopnje dobička za vse vrste proizvoda. Tožeča stranka je, potem ko se je „seznanila z dejstvom, da je bil proizvajalec iz primerljive države družba Jainsons Industries“, predložila tudi pripombe glede prilagoditev normalne vrednosti in zlasti predstavila razloge, iz katerih je predlagala prilagoditev v zvezi z razlikami v postopku proizvodnje in produktivnosti med njo in proizvajalcem primerljive države.

30 Nazadnje je glede izvozne cene tožeča stranka Komisiji po eni strani predlagala, naj stopnjo dampa izračuna na podlagi njenega celotnega izvoza zadevnega proizvoda in po drugi, naj ji poda dodatna pojasnila v zvezi z izračunom prilagoditev, opravljenih glede izvoza na podlagi fizikalnih razlik.

31 Tožeča stranka je na obravnavi 6. februarja 2013 v bistvu ponovila vse pripombe v zvezi z dokumentom o začasnem razkritju, ki so bile podane v dopisu z dne 17. decembra 2012. Tožeča stranka je v utemeljitev zlasti njenih zahtev za prilagoditev v zvezi s postopkom proizvodnje in produktivnosti med drugim navedla informacije v zvezi s proizvajalcem iz primerljive države, in sicer, po eni strani, izvleček s spletne strani proizvajalca primerljive države, ki je med drugim vseboval informacije o obsegu dela, količini letne proizvodnje in o glavnih pripomočkih, ki jih je imel ta proizvajalec na voljo, in po drugi strani, pisno korespondenco med tem proizvajalcem in tožečo stranko med 29. januarjem in 1. februarjem 2013.

32 Komisija je 15. marca 2013 tožeči stranki predložila dokument o končnem razkritju. Ta dokument je v prilogi 1 vseboval splošni dokument o razkritju, katerega namen je bil v skladu s členom 20(2) osnovne uredbe, da povzame bistvena dejstva in premisleke, na podlagi katerih je Komisija nameravala predlagati naložitev dokončnih ukrepov. V prilogah 2 in 3 k temu dokumentu o končnem razkritju je

Komisija predstavila posebne pripombe glede izračuna stopnje dampinga in izračuna neobjavnega nižanja in škode. Komisija je zlasti v prilogi 2 navedla, da je sprejela pripombo tožeče stranke, da bi bilo treba normalno vrednost izračunati na podlagi domače prodaje edinega sodelujočega proizvajalca iz primerljive države, čeprav ta prodaja ni bila izvedena v reprezentativnem obsegu v smislu člena 2(2) osnovne uredbe. Zato bi bilo treba za določitev normalne vrednosti z namenom določitve dokončne stopnje dampinga tožeče stranke uporabiti običajni potek trgovanja domače prodaje proizvajalca iz primerljive države. Komisija je navedla tudi, da je ugodila ugovoru tožeče stranke, da je treba stopnjo dampinga določiti na podlagi vseh izvozov in ne le na podlagi vrst zadevnega proizvoda, ki ustreza vrstam podobnega izdelka, ki jih prodaja proizvajalec iz primerljive države na domačem trgu. Pojasnila je, da je bila za vrste zadevnega proizvoda, ki ga ni mogoče primerjati, normalna vrednost prilagojena glede na tržno vrednost razlik v fizikalnih značilnostih v skladu s členom 2(10)(a) osnovne uredbe.

- 33 Komisija pa je navedla, da zavrača zahteve tožeče stranke po prilagoditvah v zvezi z razlikami med njo in proizvajalcem primerljive države glede postopka proizvodnje in produktivnosti. Najprej, v zvezi z zahtevo po prilagoditvi postopka proizvodnje je Komisija namreč opozorila – čeprav je priznala, da obstajajo nekatere razlike v postopku proizvodnje med obema zadevnima proizvajalcema – da je bila poraba odpadnega jekla na enoto skoraj enaka. Glede druge zahteve po prilagoditvi je Komisija v glavnem trdila, da le razlike, ki vplivajo na cene in primerljivost cen med proizvajalcem iz primerljive države in izvoznikom iz države brez tržnega gospodarstva, upravičujejo prilagoditev in da bi bilo le na podlagi izčrpne analize mogoče razkriti vse razlike v stroškovnih dejavnikih in prikazati vpliv na cene in na njihovo primerljivost, kar bi torej upravičilo prilagoditev.
- 34 Komisija je v prilogi 2 k dokumentu o končnem razkritju predložila tudi serijo tabel o natančnih izračunih stopnje dampinga po vrsti proizvoda, ki je podobna seriji tabel, predloženih v prilogi 2 k dokumentu o začasnem razkritju, navedeni zgoraj v točki 27. Komisija je tako v dokumentu o začasnem razkritju in v dokumentu o končnem razkritju popolnoma prikrila informacije, ki so temeljile na podatkih, ki jih je predložil proizvajalec iz primerljive države.

Korespondenca med tožečo stranko in Komisijo po dokumentu o končnem razkritju

- 35 Proizvajalec iz primerljive države je 18. marca 2013 Komisiji poslal dopis, v katerem je navedel, da „Komisiji izrecno dovoljuje, da [odvetniku tožeče stranke] razkrije zaupno različico njegovega odgovora na vprašalnik in dokaze, ki izhajajo iz preveritve na kraju samem“. Poleg tega je ta proizvajalec v tem dopisu navedel, da je te dokumente istega dne poslal tožeči stranki.
- 36 Tožeča stranka je 18. marca 2013 Komisijo po elektronski pošti na podlagi zgoraj navedenega dopisa proizvajalca iz primerljive države zaprosila, naj ji razkrije zaupno različico odgovora tega proizvajalca na protidampinški vprašalnik in dokaze, ki izhajajo iz preveritve na kraju samem. Tožeča stranka je „glede na dovoljenje proizvajalca iz primerljive države, da se razkrije zaupna različica njegovega odgovora na vprašalnik“ Komisijo v tem istem elektronskem sporočilu zaprosila tudi, naj ji razkrije vse izračune normalne vrednosti. Nazadnje je zahtevala specifično informacijo glede treh točk, ki se nanašajo na, prvič, način določanja normalne vrednosti vrst zadevnega proizvoda, ki ga ni mogoče primerjati, drugič, način, kako je Komisija razlikovala med črnimi in galvaniziranimi fitingi, in tretjič, na podlago za sklepanje Komisije, da sta bili poraba odpadnega jekla na enoto proizvajalca iz primerljive države in njena poraba tega materiala skoraj enaki.
- 37 Tožeča stranka je v drugem elektronskem sporočilu z dne 19. marca 2013 ponovila svojo zahtevo. Zlasti je odgovorila na obrazložitev zavrnitve, da je glede na informacije proizvajalca iz primerljive države temu proizvajalcu Komisija povedala, da se zaupnosti ni mogoče odreči le v korist nekaterih zainteresiranih strank. V zvezi s tem je tožeča stranka po eni strani navedla, da so bili izračuni stopnje dampinga in posledično podatki glede normalne vrednosti specifični za zadevno podjetje, in po drugi strani, da osnovna uredba ne izključuje, da se posebno dovoljenje osebe, ki je predložila zaupne informacije, lahko omeji le na eno zainteresirano stranko. Poleg tega je predlagala, naj glede na to, da

je bila ogrožena njena pravica do obrambe, zadevni spor reši pooblaščenec za zaslišanje, katerega vlogo določa Sklep predsednika Evropske komisije z dne 29. februarja 2012 o funkciji in mandatu pooblaščenca za zaslišanje v nekaterih trgovinskih postopkih (2012/199/EU) (UL L 107, str. 5).

- 38 Vodja oddelka za preiskave trgovinske zaščite Komisije je v odgovoru v elektronskem sporočilu z dne 21. marca 2013 zavrnil zahtevo tožeče stranke in podal naslednjo obrazložitev: „Informacije glede normalne vrednosti so se uporabile za tri proizvajalce izvoznike, ki so vključeni v vzorec, in ne le za družbo Jinan Meide. Razkritje le družbi Jinan Meide bi torej pomenilo selektivno razkritje zaupne informacije zgolj zainteresirani stranki, medtem ko druge zainteresirane stranke, na katere se ta ista informacija nanaša, ne bi bile imele tega privilegirane dostopa do zaupne informacije.“ V kasnejšem elektronskem sporočilu z istega dne je pooblaščenec za zaslišanje navedel, da se strinja s stališčem iz zgoraj navedenega elektronskega sporočila in poudaril, da je bilo nediskriminatorno obravnavanje strank bistven element.
- 39 Tožeča stranka je 25. marca 2015 poslala svoje pripombe na dokument o končnem razkritju. Tožeča stranka je izpostavila nesoglasje s Komisijo pri korespondenci elektronskih sporočil, navedeni zgoraj v točkah od 36 do 38, in ponovila svojo zahtevo po razkritju zaupne različice odgovora proizvajalca iz primerljive države na protidampinški vprašalnik in dokazov, ki izhajajo iz preverjanja na kraju samem, ter zahtevo po celotnem razkritju izračunov normalne vrednosti. Poleg tega je tožeča stranka navedla nekaj specifičnih vprašanj v zvezi z določitvijo normalne vrednosti, med katerimi jih je nekaj navedla že v pripombah na dokument o začasnem razkritju. Tožeča stranka se je tokrat sklicevala na podatke proizvajalca iz primerljive države, ki ji jih je slednji med tem posredoval, kot je navedel v elektronskem sporočilu z dne 18. marca 2013 (glej točko 35 zgoraj).
- 40 Zlasti je tožeča stranka ponovila posebno zahtevo, ki jo je predložila v elektronski pošti z dne 18. marca 2013 (glej točko 36 zgoraj) in ki se nanaša na razkritje metode izračuna normalne vrednosti vrst zadevnega proizvoda, ki ga ni mogoče primerjati. Ocenila je namreč, da pojasnilo, ki ga je Komisija navedla v dokumentu o končnem razkritju, glede na dejstvo, da je bila normalna vrednost teh proizvodov prilagojena glede na tržno vrednost razlik v fizikalnih značilnostih, ni zadostovalo. Poleg tega je navedla, da je sama proizvedla 1645 vrst zadevnega proizvoda, medtem ko je proizvajalec iz primerljive države proizvedel le 287 vrst podobnega proizvoda, tako da 83 % vrst zadevnega proizvoda ni bilo mogoče primerjati. Poleg tega se je od 11.130 ton, ki jih je izvozila v Unijo v obdobju preiskave, le 5738 ton nanašalo na vrste proizvodov, ki jih je mogoče primerjati. V takih okoliščinah je bilo zahtevano razkrije ključnega pomena za njeno pravico do obrambe.
- 41 Poleg tega je tožeča stranka predlagala popravke glede porazdelitve stroškov proizvodnje na podlagi prometa in glede izračuna prilagoditev normalne vrednosti glede stroškov prevoza in pakiranja. Tožeča stranka je tudi ponovila in pojasnila svoje zahteve za prilagoditve glede postopka proizvodnje in produktivnosti, ki jih je podala v pripombah na dokument o začasnem razkritju, ter ugovor na prilagoditev na podlagi nevračljivega DDV, ki je bil tudi že podan zgoraj v navedenih pripombah. Poleg tega je predložila novo zahtevo za prilagoditev v zvezi s prodanimi količinami.
- 42 Tožeča stranka je na obravnavi z dne 26. marca 2013, ki so ji jo zagotovile službe Komisije, opozorila na zahteve in očitke, ki jih je navedla v pripombah na dokument o končnem razkritju. Po tej obravnavi je tožeča stranka v dopisu z dne 27. marca 2013 navedla, da je Komisija na obravnavi z dne 26. marca 2013 navedla, da je metodologija, ki se je uporabila za ta izračun, temeljila na povprečni normalni vrednosti, ki je bila določena za vrste primerljivih proizvodov, in je bila prilagojena tako, da se je določila tržna vrednost [za razlike v fizikalnih značilnosti] na podlagi izvoznih cen v Unijo, ki jih je tožeča stranka določila za vrste proizvodov, ki jih ni mogoče primerjati. Tožeča stranka je v zvezi s tem navedla, da ta metodologija po njenem mnenju temelji na nerazumni in nepreverljivi domnevi, v skladu s katero naj bi se tržna vrednost razlik v fizikalnih značilnostih odražala v izvoznih cenah, in je predlagala alternativno metodo, s katero se omeji število vrst proizvoda, ki jih ni mogoče primerjati, tako da se skrajšajo kontrolne številke proizvoda, na podlagi katerih jih je mogoče identificirati.

Izodbijana uredba

- 43 Svet Evropske unije je 13. maja 2013 sprejel Izvedbeno uredbo (EU) št. 430/2013 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na uvoz navojnega litega pribora (fitingov) za cevi iz tempranega litega železa s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Tajske, ter o zaključku postopka glede Indonezije (UL L 129, str. 1, v nadaljevanju: izodbijana uredba).
- 44 V uvodni izjavi 15 izodbijane uredbe je Svet določil, da ni nobenih pripomb v zvezi s TGO, zato se začasne ugotovitve iz uvodnih izjav od 32 do 46 začasne uredbe potrdijo.
- 45 Svet je v uvodni izjavi 17 izodbijane uredbe določil, da je sprejel trditev kitajskega proizvajalca izvoznika, da bi bilo treba normalno vrednost izračunati na podlagi domače prodaje proizvajalca iz primerljive države, čeprav količina prodaje ni reprezentativna. Navedeno je, da je bila za določitev normalne vrednosti torej uporabljena ta prodaja v običajnem poteku trgovanja.
- 46 Svet je v uvodni izjavi 18 izodbijane uredbe določil, da je sprejel tudi trditev tega kitajskega proizvajalca izvoznika, da bi bilo treba stopnjo dampinga določiti z uporabo celotnega izvoza, ne pa samo izvoza vrste proizvoda, ki so neposredno primerljive z vrstami proizvoda, ki jih proizvajalec iz primerljive države prodaja na svojem domačem trgu.
- 47 Svet je v uvodni izjavi 19 izodbijane uredbe določil, da se potrdijo ugotovitve iz uvodnih izjav 54, od 59 do 61 in od 64 do 67 začasne uredbe potrdijo, ker ni bilo nobenih drugih pripomb glede normalne vrednosti, izvozne cene in pravične primerjave.
- 48 Iz uvodne izjave 20 izodbijane uredbe izhaja, da se je tehtana povprečna normalna vrednost vsake vrste podobnega proizvoda, ki je določena za primerljivo državo v skladu z metodo, predstavljeno v uvodni izjavi od 17 do 19 te uredbe, primerjala s tehtano povprečno izvozno ceno vrste ustreznega zadevnega proizvoda.
- 49 V tabeli iz uvodne izjave 21 izodbijane uredbe je navedeno, da se dokončna stopnja dampinga za tožečo stranko določi na 40,8 %.
- 50 Člen 1(1) izodbijane uredbe določa:
- „Uvede se dokončna protidampinška dajatev na uvoz navojnega litega pribora (fitingov) za cevi iz tempranega litega železa, razen ohišij kompresijskega pribora z metričnimi navoji ISO DIN 13 in navojnih krožnih razdelilnih omaric iz tempranega železa, ki nimajo pokrova, trenutno uvrščenih pod oznako KN ex 7307 19 10 (oznaka TARIC 7307 19 10 10), s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (v nadaljnjem besedilu: LRK) in Tajske.“
- 51 Člen 1(2) izodbijane uredbe v zvezi s tožečo stranko določa, da je stopnja veljavne dokončne protidampinške dajatve za neto ceno franko meja Unije pred plačilom dajatve na izdelek 40,8 %.

Postopek in predlogi strank

- 52 Tožeča stranka je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča to tožbo vložila 7. avgusta 2013.
- 53 Komisija je 26. septembra 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v tej zadevi v podporo predlogom Sveta, ki je tožena stranka. Tožeča stranka in Svet nista predložila stališč glede tega predloga. Predsednik osmega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 19. novembra 2013 dopustil intervencijo Komisije. Komisija je predložila intervencijsko vlogo, drugi stranki pa sta svoje pripombe na to vlogo podali v predpisanem roku.

- 54 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- izpodbijano uredbo v delu, v katerem se nanaša nanjo, razglasi za nično;
 - Svetu in Komisiji naloži plačilo stroškov.
- 55 Svet Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- zavrne tožbo;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.
- 56 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- zavrne tožbo;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

- 57 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja pet tožbenih razlogov. Prvi tožbeni razlog se nanaša na dejstvo, da sta instituciji Unije kršili njeno pravico do obrambe ter člena 6(7) in 20(2) in (4) osnovne uredbe, ker sta ji ti instituciji zavrnila razkritje upoštevni informacij za določitev normalne vrednosti. Drugi tožbeni razlog se primarno nanaša na kršitev člena 2(10) osnovne uredbe in člena 2.4 Protidampinškega sporazuma, ker sta instituciji zavrnila zahteve tožeče stranke za prilagoditev normalne vrednosti, subsidiarno pa na pomanjkljivo obrazložitev. Tretji tožbeni razlog se nanaša na kršitev členov 2(7)(a), 2(10), *ab initio* in (a), in 2(11) v povezavi s členom 2(7)(a), (8) in (9) ter (9)(5) osnovne uredbe ter načela prepovedi diskriminacije, ker sta instituciji uporabili napačno metodo za določitev normalne vrednosti proizvodov, ki jih ni mogoče primerjati. Četrty tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 2(7) osnovne uredbe, ker je Komisija obvestilo o ugotovitvah glede TGO poslala šele 9. julija 2012. Peti tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 3(1), (2) in (3) osnovne uredbe, ker naj bi določitev škode, ki je nastala industriji Unije, temeljila na napačnih podatkih glede obsega uvoza iz Kitajske, ki je bil predmet dampainga.
- 58 Splošno sodišče meni, da je treba četrty tožbeni razlog preizkusiti pred prvim.

Četrty tožbeni razlog

- 59 Tožeča stranka v bistvu trdi, da je bila o ugotovitvah glede TGO obveščena skoraj 5 mesecev po datumu začetka preiskave, kar predstavlja kršitev trimesečnega roka, določenega v členu 2(7) osnovne uredbe. Tako razlago potrjuje sodna praksa Sodišča. Tožeča stranka poleg tega trdi, da bi lahko, če bi bila odločitev o TGO sprejeta prej, bolje uresničila svojo pravico do obrambe. Poleg tega naj bi bila trditve institucij, da je pri sprejetju odločitve o TGO prišlo do zamude, ker kitajski proizvajalci izvozniki niso bili na voljo za obisk zaradi preveritve, napačna in pravno nepomembna. Nazadnje tožeča stranka trdi, da je do kršitve člena 2(7) osnovne uredbe prišlo 16. maja 2012, zato se nanjo člen 2 uredbe o spremembi, ki določa, da se ta uredba nanaša na nove preiskave in preiskave, ki potekajo od 15. decembra 2012, ne nanaša, ta člen pa naj vsekakor ne bi bil zakonit.
- 60 Svet in Komisija menita, da je treba tako argumentacijo zavrnuti.

- 61 Uvodoma je treba navesti, da je v različici, ki je veljala pred uredbo o spremembi iz točke 2 zgoraj, do katere je prišlo 15. decembra 2012, člen 2(7)(c), drugi pododstavek, osnovne uredbe določal, da je treba o vprašanju, ali je proizvajalec ustrezal merilom, določenim za TGO, odločiti v treh mesecih po začetku preiskave. Po začetku veljavnosti člena 1(1)(a) uredbe o spremembi ta določba osnovne uredbe od takrat določa, da je treba odločitev o TGO običajno sprejeti v sedmih mesecih, vendar nikakor ne pozneje kot v osmih mesecih po sprožitvi preiskave. Člen 2 uredbe o spremembi določa tudi, da se ta uredba od 15. decembra 2012 uporablja za vse nove in vse tekoče preiskave.
- 62 Poleg tega, kot je bilo opozorjeno zgoraj v točki 5, je v tej zadevi Komisija tožečo stranko z dopisom z dne 9. julija 2012 obvestila o bistvenih dejstvih in premislekih, na podlagi katerih je odločila, da ji ne odobri TGO. Kot izhaja iz tega dopisa, ki je bil v okviru ukrepa procesnega vodstva postopka priložen v spis, se Komisija v zvezi s tem sklicuje na „bistvena dejstva in premisleke, na podlagi katerih je nameravala predlagati, da [tožeči stranki] ne bo odobrila TGO“. Vendar kot so stranke potrdile na glavni obravnavi, to formulacijo pojasnjuje dejstvo, da v skladu s sodno prakso Komisija med preiskavo lahko spremeni svojo odločitev glede TGO (sodba z dne 1. oktobra 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Svet, C-141/08 P, ZOdl., EU:C:2009:598, točke od 110 do 113). Tako je kljub tej formulaciji Komisija dejansko z dopisom z dne 9. julija 2012 v skladu s členom 2(7)(c), drugi pododstavek, osnovne uredbe odločila o tem, ali tožeča stranka ustreza merilom za TGO.
- 63 Na prvem mestu je treba torej preučiti, katero različico člena 2(7)(c), drugi pododstavek, osnovne uredbe se uporabi za to odločitev, ali je bil sklep z dne 9. julija 2012 sprejet po poteku s to določbo določenega roka. V zvezi s tem instituciji v bistvu trdita, da se sprememba roka, določenega z določbo 2(7)(c), drugi pododstavek, osnovne uredbe, ki jo je uvedla uredba o spremembi, uporabi za sklep o TGO z dne 9. julija 2012, ker je zadevna preiskava v tej zadevi na dan 15. decembra še potekala in ker člen 2 uredbe o spremembi za take preiskave določa uporabo zgoraj navedene spremembe. Tako razlago je treba zavriniti.
- 64 Opozoriti je namreč treba, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da se novo pravno pravilo uporablja od začetka veljavnosti akta, v katerem je vsebovano, in da se sicer ne uporablja za pravne položaje, ki so nastali in se v celoti končali med veljavnostjo starega predpisa, vendar se uporablja za njihove prihodnje učinke in nove pravne položaje. Ob upoštevanju načela prepovedi retroaktivnosti pravnih aktov je lahko drugače, le če so novemu pravilu dodane posebne določbe, ki izrecno določajo njegovo časovno veljavnost. Natančneje, na splošno se šteje, da se postopkovna pravila uporabljajo na dan začetka njihove veljavnosti, v nasprotju s pravili materialnega prava, ki se običajno razlagajo tako, da se nanašajo na položaje, ki so nastali pred začetkom njihove veljavnosti, samo če iz njihovega besedila, ciljev ali strukture jasno izhaja, da jim je treba pripisati tak učinek (glej sodbo z dne 26. marca 2015, Komisija/Moravia Gas Storage, C-596/13 P, ZOdl., EU:C:2015:203, točki 32 in 33 ter navedena sodna praksa).
- 65 Sodišče je presodilo tudi, da mora določba, ki je pravna podlaga akta in ki pooblašča institucijo Unije za sprejetje zadevnega akta, veljati na dan njegovega sprejetja (glej sodbo Komisija/Moravia Gas Storage, točka 64 zgoraj, EU:C:2015:203, točka 34 in navedena sodna praksa).
- 66 V predloženi zadevi člen 2 uredbe o spremembi določa, da se ta uredba uporablja za tekoče postopke od 15. decembra 2012, torej od dne, ko je uredba začela veljati. Poleg tega iz sodne prakse, navedene zgoraj v točki 64, izhaja, da bi se sprememba roka za odločitev o TGO, ki jo je uvedel člen 1(1)(a) uredbe o spremembi, uporabila tudi brez določb tega člena 2, če gre za spremembo postopkovnega pravila. Zato je bilo treba v tem členu natančno določiti, da se uredba o spremembi od dne, ko je začela veljati, uporablja za vse nove in vse tekoče preiskave, ker uredba o spremembi poleg spremembe zgoraj navedenega roka vsebuje tudi določbe o spremembi materialnih pravil glede odločitve o TGO [člena 1(1)(b) in 1(2)]. V skladu s sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 64, pa se ta materialna pravila načeloma ne bi smela uporabiti za položaje, ki so nastali, preden so začela veljati, če ta uporaba ni izrecno določena ali vsaj izhaja iz cilja ali sistematike teh pravil.

- 67 Zato se je zgoraj navedena sprememba roka za odločitve o TGO načeloma uporabila v tekoči protidampinški preiskavi za vsako odločitev Komisije, s katero se odloči, ali podjetje ustreza merilom za pridobitev TGO v smislu člena 2(7)(c), drugi pododstavek, osnovne uredbe, in ki je bila sprejeta 15. decembra 2012 ali kasneje.
- 68 V nasprotju s tem kar trdita instituciji, pa člen 2 uredbe o spremembi ne more vplivati na člen 1(1)(a) uredbe o spremembi, ki se je uporabil za sklep o TGO, ki je bil sprejet pred začetkom veljavnosti te uredbe. To bi namreč pomenilo, da se tej določbi da retroaktivni učinek, ki ne izhaja iz besedila tega člena 2 uredbe o spremembi. Poleg tega iz sodne prakse, navedene zgoraj v točki 64, izhaja, da se nova pravila, zlasti postopkovna pravila, sicer lahko uporabijo za pravne položaje, ki so nastali in so se v celoti končali med veljavnostjo starega predpisa, vendar je treba pri uporabi teh novih pravil upoštevati načelo prepovedi retroaktivnosti. Posledica spoštovanja tega načela je zlasti to, kot izhaja iz sodne prakse, navedene zgoraj v točki 65, da je treba zakonitost akta Unije načeloma presojati glede na določbo, ki je pravna podlaga za ta akt, in ki je bila veljavna v času sprejetja tega akta.
- 69 Vendar pa je v tej zadevi na dan sprejetja odločitve Komisije o tem, da se tožeči stranki ne odobri TGO, torej 9. julija 2012, člen 2(7)(c), drugi pododstavek, osnovne uredbe, ki je pravna podlaga za to odločitev, določal, da ima Komisija za sprejetje te odločitve na voljo tri mesece po sprožitvi preiskave. Torej je treba, drugače kot trdita instituciji, zakonitost zgoraj navedene odločitve presojati glede na ta zadnji rok in ne glede na rok, ki se uporablja od začetka veljavnosti uredbe o spremembi, torej 15. december 2012.
- 70 Na drugem mestu, v nasprotju s tem, kar predlagata instituciji, rok, ki je določen v členu 2(7)(c), drugi pododstavek, osnovne uredbe, ni le okviren, saj Komisija lahko v skladu s točkami od 110 do 113 sodbe Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Svet, točka 62 zgoraj (EU:C:2009:598) kadar koli med preiskavo spremeni svojo prvotno odločitev. V teh točkah Sodišče namreč ni odločalo o možnosti Komisije, da ne spoštuje zgoraj navedenega roka, ta možnost tudi ni bila vprašljiva v sporu, o katerem je Sodišče odločalo v tej sodbi. V teh točkah je Sodišče tako le odločilo, da člena 2(7)(c), drugi pododstavek, osnovne uredbe ni mogoče razlagati tako, da mora Komisija Svetu predlagati nadaljevanje dokončnih ukrepov na škodo zadevnega podjetja, ki ohranijo v veljavi napako, storjeno pri začetni presoji materialno pravnih meril iz člena 2(7)(c), prvi pododstavek, osnovne uredbe. Sodišče je iz tega posledično sklepalo, da mora Komisija, če ugotovi, da je bila njena začetna presoja napačna, sprejeti ustrezne sklepe, pri tem pa spoštovati procesna jamstva (sodba Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Svet, točka 62 zgoraj, EU:C:2009:598, točki 111 in 112). Zato le okoliščina, da je imela Komisija v skladu s to sodno prakso možnost, celo obveznost, da spremeni svojo začetno odločitev o TGO, ki je vsebovala napačno presojo, ne vpliva na njeno obveznost spoštovanja roka, določenega v osnovni uredbi, za sprejetje začetne odločitve.
- 71 Poleg tega besedilo člena 2(7)(c), drugi pododstavek, osnovne uredbe ne vsebuje nobenega določila, da je rok, ki ga določa, zgolj okviren. Poleg tega francoska in angleška jezikovna različica te določbe pri določanju obveznosti Komisije, da odloča ob upoštevanju tega roka, uporabljata glagola „shall“ in „doit“. Kot trdi tožeča stranka, so tudi točke od 36 do 39 sodbe z dne 2. februarja 2012, Brosmann Footwear (HK) in drugi/Svet (C-249/10 P, ZOdl., EU:C:2012:53), in točke od 29 do 32 sodbe z dne 15. novembra 2012, Zhejiang Aokang Shoes/Svet (C-247/10 P, EU:C:2012:710), izrecno potrdile zavezujoči značaj zgoraj navedenega roka.
- 72 Zato spoštovanje trimesečnega roka za odločitev o TGO, ki ga določa člen 2(7)(c), drugi pododstavek, osnovne uredbe, za Komisijo ne pomeni možnosti, ampak obveznost.
- 73 Na tretjem mestu, okoliščine v zvezi z organizacijo obiskov zaradi preveritve, na katere se Svet in Komisija sklicujeta kot opravičilo za zamudo, do katere je prišlo pri sprejetju sklepa o TGO glede tožeče stranke, Komisiji ne dopuščajo odstopanja od te obveznosti.

- 74 Po eni strani možnost odstopanja od obveznosti odločitve o TGO v trimesečnem roku ni bila določena s členom 2(7)(c), drugi pododstavek, osnovne uredbe v različici, ki je veljala na datum sprejetja sklepa z dne 9. julija 2012.
- 75 Po drugi strani je treba navesti, da v tej zadevi, kot izhaja iz uvodne izjave 40 začasne uredbe (glej točko 12 zgoraj), ki je potrjena z uvodno izjavo 15 izpodbijane uredbe, instituciji zamudo pri sprejetju sklepa o TGO glede tožeče stranke upravičita z dejstvom, da Komisija ni mogla izvesti preverjanja v prostorih kitajskih izvoznikov bolj zgodaj, ker ti izvozniki niso bili na voljo. Svet v odgovoru na tožbo to upravičenje do zamude pojasnjuje s tem, da navaja, da so kitajski proizvajalci izvozniki, ki so bili vključeni v vzorec, navedli, da so na voljo le v enem od treh obdobjih, ki jim jih je predlagala Komisija, in sicer v obdobju med 9. in 11. majem 2012. Svet pa meni, da za Komisijo dejansko ni bilo mogoče, da v tem obdobju sočasno opravi obiske zaradi preveritve pri treh zadevnih proizvajalcih izvozniki. Zato je bilo treba te obiske prestaviti, tako da Komisija sklepa o TGO ni mogla sprejeti v predpisanih rokih.
- 76 Vendar pa instituciji ne trdita, da Komisiji zaradi teh okoliščin absolutno ni bilo mogoče sprejeti sklepa o TGO v predpisanih rokih niti da je bila višja sila razlog za prepozno sprejetje te odločitve ter da je v skladu z ustaljeno sodno prakso do neupoštevanja zadevnega roka torej prišlo zaradi okoliščin, ki so institucijam tuje, neobičajne in nepredvidljive in katerih posledicam se kljub veliki skrbnosti ni bilo mogoče izogniti (glej v tem smislu sodbi z dne 8. marca 1988, McNicholl in drugi, 296/86, Recueil, EU:C:1988:125, točka 11, in z dne 4. marca 2010, Komisija/Italija, C-297/08, ZOdl., EU:C:2010:115, točka 85). Čeprav sta se instituciji, s tem ko sta navedli okoliščine, navedene zgoraj v točki 75, nameravali sklicevati na institut višje sile, je treba vsekakor navesti, da v tej zadevi merila, ki jih je določila zgoraj navedena sodna praksa glede tega, ali se ta institut uporabi ali pa ne, v tem primeru niso izpolnjena. V zvezi s tem iz dokumentov iz spisa izhaja, da je Komisija v elektronskem sporočilu z dne 4. aprila 2012 proizvajalcem izvoznikom, vključenim v vzorec, predlagala tri obdobja za obiske zaradi preveritve v njihovih prostorih, in sicer med 2. in 4. majem 2012, med 7. in 9. majem 2012 ter med 9. in 11. majem 2012. Navesti je treba tudi, da so bila ta tri obdobja relativno blizu datuma poteka roka za sprejetje sklepa o TGO, in sicer 17. maja 2012. Instituciji torej ne izkažeta niti ne trdita, da je Komisija pri predlaganju obdobjih obiskov zaradi preveritve ravnala z vso skrbnostjo, kar ji omogoča dovolj manevrskega prostora za sprejetje sklepa o TGO pred potekom zgoraj navedenega roka. Poleg tega dejstvo, da so bili vsi trije proizvajalci izvozniki, ki so bili vključeni v vzorec, na voljo le v enem obdobju od treh, ki jih je predlagala Komisija, v tem primeru očitno ni neobičajna in nepredvidljiva okoliščina.
- 77 Ugotoviti pa je treba, da je bil sklep o TGO glede tožeče stranke, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 62, sprejet 9. julija 2012, torej po poteku roka, ki izhaja iz člena 2(7)(c), drugi pododstavek, osnovne uredbe, ki je bil najkasneje 17. maja 2012, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 76.
- 78 Iz zgoraj navedenega posledično izhaja, da je Komisija kršila obveznost iz člena 2(7)(c), drugi pododstavek, osnovne uredbe, v skladu s katero mora sklep o TGO glede tožeče stranke sprejeti v treh mesecih po sprožitvi postopka preiskave.
- 79 Vendar posledice nespoštovanja trimesečnega roka iz člena 2(7)(c), drugi pododstavek, osnovne uredbe niso razvidne niti iz besedila tega člena niti iz pripravljanih del, na podlagi katerih je bila ta določba vključena v osnovno uredbo (sklepni predlogi generalnega pravobranilca Y. Bota v združenih zadevah C & J Clark International in Puma, C-659/13 in C-34/14, ZOdl., EU:C:2015:620, točka 82).
- 80 V zvezi s tem tožeča stranka trdi, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 59, da bi lahko bolje uresničila svojo pravico do obrambe, če bi bila odločitev o TGO sprejeta prej. Tožeča stranka to trditev utemeljuje s tem, da na eni strani pavšalno trdi, da je namen zgoraj navedenega trimesečnega roka to, da se proizvajalcem izvoznikom, ki delujejo v državi brez tržnega gospodarstva, zagotovi jasen pravni status v dovolj dolgem obdobju preiskave, in na drugi, da prepozna odločitev o TGO lahko vpliva na ostale elemente tega postopka.

- 81 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da se zlasti na področju dampinga zaradi obstoja nepravilnosti v zvezi s pravico do obrambe sporna uredba lahko razglasi za nično, samo če ni v celoti mogoče izključiti možnosti, da bi se upravni postopek zaradi te nepravilnosti končal drugače, in tako konkretno vpliva na pravico do obrambe tožeče stranke (sodbi Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Svet, točka 62 zgoraj, EU:C:2009:598, točki 81 in 94, in z dne 16. februarja 2012, Svet in Komisija/Interpipe Niko Tube in Interpipe NRTP, C-191/09 P in C-200/09 P, ZOdl., EU:C:2012:78, točki 78 in 79).
- 82 Vsako prekoračenje trimesečnega roka, ki ga ima na voljo Komisija za odločitev o TGO, torej ne bi smelo avtomatično pomeniti razglasitve ničnosti izpodbijane odločbe, zlasti če pravica do obrambe tožeče stranke ni bila konkretno ogrožena (glej, v tem smislu, sklepne predloge generalnega pravobranilca Y. Bota v združenih zadevah C & J Clark International in Puma, točka 79 zgoraj, EU:C:2015:620, točka 87, in sodba z dne 10. oktobra 2012 v zadevi Ningbo Yonghong Fasteners/Svet, T-150/09, EU:T:2012:529, točka od 51 do 54 in zgoraj navedena sodna praksa).
- 83 V tem primeru tožeča stranka poleg splošnih premislekov glede ciljev in sistematike zgoraj navedenega trimesečnega roka ne daje nobene konkretne argumentacije za utemeljitev trditve, da je bila zaradi kršitve tega roka ogrožena njena pravica do obrambe in zlasti, kako bi lahko, če te kršitve ne bi bilo, bolje uresničila svoje pravice. Na obravnavi je tožeča stranka na vprašanje Splošnega sodišča, na katere elemente postopka je lahko vplival prepozen sklep o TGO, odgovorila, da bi lahko prej dobila podatke od proizvajalca iz primerljive države in bi tako imela čas za pripravo svoje obrambe in v zgodnji fazi celo prepričala Komisijo, naj ji razkrije izračune normalne vrednosti. Poleg tega je v bistvu navedla tudi, da če se zadevne stranke seznanijo s stopnjo dampinga šele pozno v postopku preiskave, je mogoče, da v tej fazi zadevne stranke organov ne morejo več prepričati, da spremenijo svoje stališče.
- 84 Vendar s to argumentacijo ni mogoče dokazati trditve, da je prepozen sklep o TGO vplival na druge elemente postopka preiskave, zlasti na druge roke, ki jih je treba v tem postopku spoštovati, niti da je bila kršena pravica tožeče stranke do obrambe.
- 85 Najprej, iz listin spisa namreč izhaja, da je tožeča stranka, kot je navedeno zgoraj v točki 5, lahko predložila pripombe v zvezi s sklepom o TGO, o katerih je Komisijo obvestila 23. julija 2012 in da je Komisija sprejela začasno uredbo šele 14. novembra 2012, kar je skoraj 4 mesece kasneje (glej točko 6 zgoraj). Poleg tega je Komisija predlog za končno uredbo predložila šele 15. aprila 2013. Komisija je posledično imela na voljo ves potreben čas, da se seznanijo s pripombami tožeče stranke, da presodi, ali so upoštevne in da, če je to potrebno, ponovno preuči svojo odločitev o TGO, preden določi začasno stopnjo dampinga tega podjetja ter predlaga končne ukrepe.
- 86 Dalje, iz listin spisa izhaja, da na dan, ko je bila sprejeta odločitev o TGO, torej 9. julija 2012, normalna vrednost ni bila določena. Iz listin, ki jih je predložil proizvajalec iz primerljive države, namreč izhaja, da je ta proizvajalec odgovoril na zahteve služb Komisije po pojasnitvi v zvezi z informacijami, ki jim jih je predložil 29. avgusta 2012. Prav tako iz teh listin in iz dopisa proizvajalca iz primerljive države, ki je bil 18. marca 2012 poslan Komisiji (glej točko 35 zgoraj), izhaja, da je obisk zaradi preveritve, ki ga je ta institucija opravila v prostorih tega proizvajalca, potekal od 19. do 21. septembra 2012. Zato tožeča stranka nikakor ni mogla imeti dostopa do vseh podatkov, ki jih je Komisiji predložil proizvajalec iz primerljive države pred tem datumom. Vsekakor iz pripomb tožeče stranke glede dokumenta o začasnem razkritju izhaja, da je tožeča stranka šele v dokumentu, ki ji je bil vročen 15. novembra 2011, izvedela, kdo je bil proizvajalec iz primerljive države (glej točko 26 zgoraj). Torej prepozen sklep o TGO nikakor ni mogel vplivati na zmožnost tožeče stranke, da pripravi svojo obrambo v zadostnem roku, na podlagi informacij, ki bi jih lahko dobila od proizvajalca primerljive države.
- 87 Nazadnje, listine spisa ne izkazujejo, da bi se v obdobju med datumom poteka zgoraj navedenega trimesečnega roka, torej najkasneje 17. majem 2012, in datumom sprejetja začasne uredbe med postopkom preiskave pojavile faze, ki bi jih ogrožalo neupoštevanje zgoraj navedenega roka.

- 88 Zato je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni izkazala, da bi se lahko postopek končal drugače, če bi bil sklep o TGO sprejet v rokih, ki jih določa člen 2(7)(c), drugi pododstavek, osnovne uredbe, v različici, ki je veljala pred začetkom veljavnosti uredbe o spremembi, in da je neupoštevanje teh rokov konkretno ogrožalo njeno pravico do obrambe.
- 89 Iz navedenega izhaja, da je treba četrti tožbeni razlog zavrni.

Prvi tožbeni razlog

- 90 Prvi tožbeni razlog temelji na treh očitkih. Tožeča stranka v prvem očitku institucijama Unije očita, da sta ji ob neupoštevanju člena 20(2) in (4) osnovne uredbe zavrnila dostop do izračuna normalne vrednosti, potem ko je prejela dovoljenje proizvajalca iz primerljive države, da se seznanijo s podatki, na katerih ti izračuni temeljijo. Tožeča stranka v drugem očitku institucijama očita, da ji nista omogočili, da se seznanijo z elektronsko korespondenco med proizvajalcem iz primerljive države in Komisijo, kar ni v skladu s členom 6(7) osnovne uredbe. Nazadnje, tožeča stranka v tretjem očitku institucijama očita, da je nista v ustreznem času in pisno seznanili z metodologijo, ki sta jo uporabili za določanje normalne vrednosti proizvodov, ki jih ni mogoče primerjati, kar ni v skladu s členom 20(2) in (4). Poleg tega tožeča stranka ocenjuje, da so vse zatrjevane kršitve določb osnovne uredbe povzročile kršitev njene pravice do obrambe.

Uvodne ugotovitve

- 91 Uvodoma je treba spomniti na načela in procesna jamstva, ki jih morajo institucije upoštevati, kadar želijo zadevne stranke v protidampinški preiskavi svojo pravico do obrambe uresničiti tako, da dostopajo do informacij glede dejstev in premislekov, ki so lahko podlaga za protidampinške ukrepe.
- 92 Najprej, iz ustaljene sodne prakse izhaja, da zahtev, ki izhajajo iz spoštovanja pravice do obrambe, ni treba upoštevati samo med postopki, ki lahko privedejo do naložitve kazni, ampak tudi v postopkih preiskave pred sprejetjem protidampinških uredb, ki lahko neposredno in posamično zadevajo zadevna podjetja in imajo za njih neugodne posledice. Zlasti je treba pri posredovanju informacij zainteresiranim podjetjem med upravnim postopkom omogočiti, da učinkovito predstavijo svoje stališče o resničnosti in upoštevnosti zatrjevanih dejstev in okoliščin ter o dokazih, ki jih Komisija navaja v utemeljitev svoje trditve o obstoju dampa in škode, ki naj bi s tem nastala (glej sodbi z dne 10. marca 2009, *Interpipe Niko Tube in Interpipe NTRP/Svet*, T-249/06, ZOdl., EU:T:2009:62, točka 64 in navedena sodna praksa, ter Svet in Komisija/*Interpipe Niko Tube in Interpipe NTRP*, točka 81 zgoraj, EU:C:2012:78, točka 76 in navedena sodna praksa).
- 93 Vendar iz sodne prakse Splošnega sodišča izhaja, da morajo zainteresirane stranke v postopku protidampinške preiskave institucijam omogočiti, da slednje ocenijo probleme, ki jim jih lahko povzroči pomanjkanje enega dela informacij, ki so jim bile dane na voljo. *A fortiori*, ta stranka se pri sodišču Unije ni upravičena pritožiti, da ji informacija ni bila na voljo, če v postopku preiskave, ki se je končal s sporno protidampinško uredbo, od institucij te posamezne informacije ni zahtevala (glej v tem smislu sodbi z dne 17. decembra 2008, *HEG in Graphite India/Svet*, T-462/04, ZOdl., EU:T:2008:586, točka 47 in navedena sodna praksa, ter z dne 10. oktobra 2012, *Shanghai Biaowu High-Tensile Fastener in Shanghai Prime Machinery/Svet*, T-170/09, EU:T:2012:531, točki 134 in 135).
- 94 Poleg tega je treba načela, ki urejajo pravico do informacije, uskladiti z zahtevami zaupnosti, zlasti z obveznostjo institucij, da spoštujejo poslovne skrivnosti (glej v tem smislu sodbi z dne 20. marca 1985, *Timex/Svet in Komisija*, 264/82, Recueil, EU:C:1985:119, točka 24; z dne 18. decembra 1997, *Ajinomoto in NutraSweet/Svet*, T-159/94 in T-160/94, Recueil, EU:T:1997:209, točka 75, in z dne 11. julija 2013, *Hangzhou Duralamp Electronics/Svet*, T-459/07, EU:T:2013:369, točka 115). V zvezi s tem obveznost institucij, da zagotovijo zaupno obravnavanje informacije, katere razkritje bi lahko znatno škodovalo podjetju, ki je to informacijo predložilo, ostalim udeleženi strankam, zlasti

izvoznikom, ne bi smela odvzeti procesnih jamstev, ki jih določa osnovna uredba, niti jim odvzeti bistva pravic, ki so jim priznane na podlagi teh istih določb (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Timex/Svet in Komisija, EU:C:1985:119, točka 29, in sodbo z dne 8. novembra 2011, Zhejiang Harmonic Hardware Products/Svet, T-274/07, EU:T:2011:639, točka 59).

- 95 Nazadnje, v okviru protidampinških preiskav morajo institucije skrbeti za načelo dobrega upravljanja, ki ga določa člen 41(1) in (2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, na podlagi katerega ima vsakdo pravico, da institucije, organi, uradi in agencije Unije njegove zadeve obravnavajo nepristransko, pravično in v razumnem roku. Pravica do dobrega upravljanja v skladu s členom 41(2)(a) Listine o temeljnih pravicah vključuje predvsem pravico vsake osebe, da se izjasni pred sprejetjem kakršnega koli posamičnega ukrepa, ki jo prizadene (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 20. maja 2015, Yuanping Changyuan Chemicals/Svet, T-310/12, EU:T:2015:295, točka 224).
- 96 Nazadnje je treba opozoriti, da se ta načela uresničujejo v osnovni uredbi s popolnim sistemom procesnih jamstev, ki zainteresiranim strankam po eni strani omogoča, da učinkovito branijo svoje interese, in po drugi, da ohranijo zaupnost informacij, če je to potrebno, ki so bile uporabljene v protidampinški preiskavi, ter s pravili, ki omogočajo uskladitev teh dveh zahtev.
- 97 Na prvem mestu, cilj členov 6(7) in 20 osnovne uredbe, ki v bistvu ustrezata določbam člena 6.4 in 6.9 Protidampinškega sporazuma, je opredeliti procesna jamstva, ki zagotavljajo pravico strank do informacij.
- 98 Člen 6(7) osnovne uredbe po eni strani določa, da se zainteresirane stranke lahko na pisno zahtevo seznanijo z vsemi informacijami, ki jih je predložila vsaka stranka, na katero se nanaša preiskava, razen z internimi dokumenti, ki jih pripravijo organi Unije ali organi držav članic, če so te informacije upoštevne za obrambo njihovih interesov, če niso zaupne in če se uporabijo v preiskavi.
- 99 Člen 20 osnovne uredbe po drugi strani določa dve fazi v postopku preiskave, v katerih zainteresirane stranke lahko dobijo posamično informacijo o bistvenih dejstvih in premislekih, na podlagi katerih se lahko določijo protidampinški ukrepi. Tako odstavek 1 tega člena po eni strani določa, da te stranke lahko zahtevajo razkritje podrobnosti, na katerih temeljijo bistvena dejstva in premisleki, na osnovi katerih so bili uvedeni začasni ukrepi, po uvedbi začasnih ukrepov. Po drugi strani pa odstavka 2 in 4 tega člena v različici, ki se je uporabljala v času dejstev, določata, da lahko te stranke zahtevajo razkritje bistvenih dejstev in premislekov, na katerih temelji končna odločitev, pred sprejetjem te odločitve ali preden Komisija predloži predlog v zvezi s tem.
- 100 Poleg tega člen 20 osnovne uredbe razkritje te posebne informacije pogojuje z določenimi procesnimi jamstvi. Tako je treba najprej o začasnem razkritju in končnem razkritju zainteresirane stranke obvestiti v pisni obliki in „v najkrajšem možnem času“. Dalje, v skladu z odstavkom 4 tega člena rok za razkritje končne informacije v različici, ki se je uporabljala v sporu, ni kasnejši kot en mesec pred dokončno odločitvijo ali pred trenutkom, ko Komisija predloži kakršen koli predlog v zvezi s tem. Nazadnje, v skladu z odstavkom 5 tega člena mora rok, da zainteresirane stranke predložijo pripombe na to končno razkritje, znašati vsaj deset dni.
- 101 Dodati je treba, da člen 20(2) osnovne uredbe določa, da morajo institucije Unije posebno pozornost posvetiti razkritju katerih koli dejstev ali premislekov, ki so drugačni od tistih, ki so bili uporabljeni pri začasnih ukrepih. Na podlagi odstavka 4 tega člena se od Komisije lahko zahteva, da dopolni informacije, ki so bile strankam dane po fazi končnega razkritja, če jih v tistem času ni bilo mogoče obvestiti o določenih dejstvih in premislekih, ali pa če kasnejša odločitev temelji na katerih drugih dejstvih ali premislekih.
- 102 Iz člena 20(1) in (3) osnovne uredbe izhaja, da morajo zainteresirane stranke zahteve po tem posebnem razkritju glede začasnega razkritja vložiti v pisni obliki takoj po uvedbi začasnih ukrepov in glede končnega razkritja najkasneje en mesec po objavi uvedbe teh začasnih ukrepov.

- 103 Na drugem mestu, člen 19 osnovne uredbe, ki ustreza členu 6.5 Protidampinškega sporazuma, določa okvir, v katerem morajo pristojni organi spoštovati zaupnost informacij, ki jih ti organi zberejo v okviru protidampinških preiskav.
- 104 V zvezi s tem je treba navesti, da člen 19(1) osnovne uredbe določa načelo, da vse informacije, ki so po svoji naravi zaupne, pristojni organi obravnavajo kot zaupne, če se za to predloži ustrezen razlog. Ta člen tudi razlikuje dve kategoriji zaupnih informacij. Po eni strani omenja informacije, ki so take po naravi, in primeroma našteva informacije, katerih razkritje bi dalo znatno konkurenčno prednost konkurentu ali bi močno škodovalo osebi, ki je te informacije dostavila, ali pa osebi, od katere je te informacije prejela. Po drugi strani našteva informacije, ki jih stranke, udeležene v preiskavi, dostavijo na zaupni osnovi. Poleg tega odstavek 5, prvi stavek, tega člena določa, da Svet, Komisija in države članice ali uradniki vseh naštetih ne smejo razkriti nobenih informacij, ki jih prejmejo v zvezi z osnovno uredbo, za katere je njihov dobavitelj zahteval zaupno obravnavanje, razen če dobavitelj to izrecno dovoli. Drugi stavek tega odstavka dodaja še dodatno obveznost nerazkritja, ki se uporablja za izmenjavo informacij med Komisijo in državami članicami, ki se nanašajo na posvetovanja, ki jih določa osnovna uredba, ali kakršne koli interne dokumente institucij in držav članic, ki se ne razkrijejo, razen če ta uredba to izrecno določa.
- 105 Na tretjem mestu, osnovna uredba vsebuje nekaj določb, ki usklajujejo zahteve, povezane s pravico zainteresiranih strank do obrambe, z zahtevami, povezanimi z nujnostjo po zaščiti zaupnih informacij. Po eni strani je dostop do informacij, ki so na voljo zainteresiranim strankam na podlagi členov 6(7) in 20 osnovne uredbe, omejen z zaupnostjo teh informacij. Iz besedila člena 6(7) te uredbe, ki je navedeno zgoraj v točki 98, izhaja, da zaupna narava informacije, ki jo je dala stranka, na katero se nanaša preiskava, nasprotuje temu, da se zainteresirane stranke z njo seznanijo. Poleg tega člen 20(4) te uredbe določa, da je treba končno razkritje podati „ob ustreznem upoštevanju zaščite zaupnih informacij“. Člen 19 od (2) do (4) osnovne uredbe po drugi strani določa nekaj sprememb glede zaupnosti informacij za ohranitev pravice do obrambe zainteresiranih strank, s katerimi se želi med drugim zagotoviti, kolikor je to mogoče, obstoj povzetkov zaupnih informacij – ki niso zaupni – in ki morajo biti dovolj podrobni, da dovoljujejo smiselno razumevanje vsebine informacij in možnosti institucij, da razkrijejo splošne informacije, še posebej razloge, na katerih temeljijo odločitve, sprejete v skladu z osnovno uredbo.
- 106 V okviru presoje zgoraj navedenih očitkov je treba glede na ta načela in te določbe preveriti, ali so bile pravice tožeče stranke do obrambe dejansko prizadete.
- 107 Najprej je treba preučiti drugi, nato tretji in nazadnje prvi očitek.

Drugi očitek

- 108 Tožeča stranka v utemeljitev drugega očitka v bistvu trdi, da so sporočila po elektronski pošti med proizvajalcem iz primerljive države in Komisijo glede priprave odgovora na vprašalnik informacije, ki so upoštevalne za to, da zainteresirane stranke navedejo svoje stališče in niso zaupne informacije. Zato neobstoj teh sporočil in potencialno drugih upoštevnih listin v spisu postopka – ki ni zaupne narave – ki je dan na voljo zainteresiranim strankam, pomeni kršitev pravice do obrambe. Svet meni, da je treba ta očitek zavrnil.
- 109 V zvezi s tem iz besedila člena 6(7) osnovne uredbe, ki je navedeno zgoraj v točki 98, izhaja, da se lahko stranke v protidampinški preiskavi, kot je tožeča stranka, zaradi neobstoja listine – ki ni zaupne narave – v spisu te preiskave, pritožijo, le če so kumulativno izpolnjeni štirje pogoji. Prvič, taka listina mora vsebovati informacije, ki jih je Komisiji predložila stranka, na katero se nanaša preiskava, in ki jih je treba uporabiti v tej preiskavi. Drugič, ta listina ne sme biti interni dokument, ki so ga pripravili

organi Unije, niti ne sme biti zaupne narave. Tretjič, informacije, ki jih vsebuje ta listina, morajo biti relevantne za obrambo interesov zadevne zainteresirane stranke. Nazadnje, četrto, ta stranka mora v pisni obliki predložiti zahtevo za dostop do tega dokumenta.

- 110 Očitno je, da v tej zadevi več teh kumulativnih pogojev ni izpolnjenih.
- 111 Najprej, kot izhaja iz priloge A.16, ki vsebuje sporna sporočila, poslana po elektronski pošti, se ta nanašajo le na težave, s katerimi se sreča proizvajalec iz primerljive države, ko predloži podatke, ki jih zahteva Komisija, da bi določila normalno vrednost, in na pojasnila Komisije za rešitev teh težav. Sporočila torej ne vsebujejo informacij, ki jih je Komisiji predložil ta proizvajalec in ki so se uporabile v preiskavi.
- 112 Dalje, tožeča stranka, da bi izkazala, da so bila ta sporočila relevantna za obrambo njenih interesov, trdi, da se nanašajo na podatke in informacije, ki so se uporabile za določitev normalne vrednosti. Zgoraj v točki 111 pa je bilo navedeno, da ta sporočila ne vsebujejo takih informacij ali podatkov. Tožeča stranka prav tako ni izpostavila nobenega elementa iz teh sporočil, ki bi bil lahko koristen za njeno obrambo.
- 113 Nazadnje tožeča stranka nikakor niti ne trdi niti ne izkaže, da je v postopku preiskave pisno zahtevala od Komisije, da jo seznanijo s temi sporočili.
- 114 Iz vsega zgoraj navedenega torej izhaja, da Komisija, s tem ko tožeči stranki ni omogočila dostopa do teh sporočil, ni kršila niti člena 6(7) osnovne uredbe niti pravice tožeče stranke do obrambe.

Tretji očitok

- 115 Tožeča stranka v utemeljitev tretjega očitka trdi, da bi bila pravočasna informacija glede metodologije, ki se je uporabila za določitev tržne vrednosti prilagoditev izračuna normalne vrednosti proizvodov, ki jih ni mogoče primerjati, bistvenega pomena. Ta metodologija je namreč drugačna od metodologije, ki se je uporabila za sprejetje začasnih uredbe, bila je nova in se je nanašala na večino vrst proizvodov, ki jih je izdelala tožeča stranka. Poleg tega se roki in pisna oblika, ki jih za razkritje te informacije določa člen 20(2) in (4) osnovne uredbe, niso upoštevali. Nazadnje, ker je bila tožeča stranka prepozno obveščena o tej informaciji, je izgubila možnost, da bi predstavila bolj poglobljene pripombe, na podlagi katerih bi instituciji Unije po vseh verjetnosti spremenili svoje ugotovitve.
- 116 Svet v bistvu trdi, da je treba te trditve zavrniti.
- 117 Uvodoma je treba navesti, da v tem očitku tožeča stranka ne ugovarja dejstvu, da ji informacije o izračunu normalne vrednosti niso bile razkrite, kot to navaja v prvem očitku, ampak dejstvu, da ji nekatere informacije niso bile razkrite v rokih in v oblikah, ki jih določa člen 20(4) osnovne uredbe.
- 118 V tem primeru je treba spomniti, da je Komisija, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 32, v dokumentu o končnem razkritju navedla, da je ugodila ugovoru tožeče stranke, da je treba stopnjo dampinga določiti na podlagi vsega izvoza in ne le za vrste zadevnega proizvoda, ki ustreza vrstam podobnega proizvoda, ki jih prodaja proizvajalec iz primerljive države na domačem trgu. V zvezi s tem je pojasnila, da se je za vrste zadevnega proizvoda, ki ga ni mogoče primerjati, normalna vrednost prilagodila glede na tržno vrednost razlik v fizikalnih značilnostih v skladu s členom 2(10)(a) osnovne uredbe.
- 119 Kot je tožeča stranka navedla, pa Komisija v tem dokumentu ni izrecno pojasnila, kako je določila tržno vrednost razlik v fizikalnih značilnostih. Člen 2(10)(a) osnovne uredbe določa le, da znesek prilagoditve, ki je bila izvedena zaradi razlik v fizikalnih značilnostih, ustreza razumni oceni tržne vrednosti razlike, ne določa pa metode za določanje te razumne ocene. Kot je torej tožeča stranka

v bistvu poudarila na obravnavi, Komisija s tem, da je v dokumentu o končnem razkritju navedla, da je prilagodila normalno vrednost v skladu s členom 2(10)(a) osnovne uredbe, ni podala nobenega pojasnila glede metode, ki jo je v zvezi s tem uporabila, razen da je izvedla to prilagoditev na podlagi „razumne ocene“.

- 120 Ugotoviti je treba, da če te informacije tožeči stranki v nasprotju s tem, kar predlaga, niso preprečile, da predloži koristne pripombe glede svoje obrambe, tudi niso omejile obsega in pojasnila teh pripomb. Na podlagi teh informacij namreč tožeča stranka ne more izvedeti, kateri trg in katere cene je Komisija uporabila pri določanju tržne vrednosti fizikalnih značilnosti med temi vrstami proizvodov, ki jih ni mogoče primerjati, in vrstami proizvodov, za katere so obstajale vrste podobnih proizvodov, ki jih je mogoče neposredno primerjati, ki jih je proizvajalec iz primerljive države prodajal na domačem trgu. Vendar pa ni sporno, kot to tožeča stranka trdi v tožbi, da so te vrste proizvodov, ki jih ni mogoče primerjati, predstavljale 83 % vseh vrst izvoženih proizvodov, ki so se upoštevali pri izračunu njene stopnje dampa. Res je, da je Svet v odgovoru na tožbo trdil, ne da bi mu kdo nasprotoval, da so te vrste proizvodov, ki jih ni mogoče primerjati, predstavljale „le“ 40 % celotnega obsega tega izvoza. Tu pa gre vendar za znatni del transakcij, ki so se upoštevale pri izračunu stopnje dampa. Zato je lahko izbira referenčnega trga in cen za določitev tržne vrednosti razlik v fizikalnih značilnostih med vrstami proizvodov, ki jih ni mogoče primerjati, in ostalimi, občutno vplivala na izračun normalne vrednosti in torej na stopnjo dampa tožeče stranke.
- 121 Kot pa izhaja iz listin spisa, je Komisija tožeči stranki šele na obravnavi 26. marca 2013 pojasnila metodo, ki jo je uporabila pri določanju tržne vrednosti prilagoditve normalne vrednosti proizvodov, ki jih ni mogoče primerjati na podlagi razlik v fizikalnih značilnostih. Kot izhaja iz dopisa tožeče stranke z dne 27. marca 2013 (glej točko 42 zgoraj), je Komisija na tej obravnavi pojasnila, da je bila tržna vrednost te prilagoditve določena na podlagi cen za izvoz v Unijo, ki jih je tožeča stranka določila za vrste zadevnega proizvoda, ki ga ni mogoče primerjati. Kot je tožeča stranka navedla, so bila ta pojasnila dana en dan po poteku desetdnevnega roka, ki ga je Komisija določila zainteresiranim strankam za predložitev pisnih pripomb na dokument o končnem razkritju.
- 122 Kot pa izhaja iz tega istega dopisa z dne 27. marca 2013, rok, v katerem je Komisija podala to pojasnilo glede določitve tržne vrednosti zgoraj navedene prilagoditve, ni oviral tožeče stranke, da v zvezi s tem predloži svoje pripombe, in Komisije, da te pripombe upošteva v predlogu končne uredbe.
- 123 Tožeča stranka je namreč na obravnavi z dne 26. marca 2013 in v dopisu z dne 27. marca 2013 po eni strani trdila, da je metodologija, ki jo je izbrala Komisija, temeljila na domnevi, ki ni bila niti razumna niti preverljiva, v skladu s katero se je tržna vrednost razlik v fizikalnih značilnostih odražala v izvozni ceni. Tožeča stranka trdi, da je bila ta trditev podprta z dejstvom, da je tak pristop vodil k stopnji dampa na podobni ravni, kot je tista, ki je bila izračunana le na podlagi vrst primerljivih proizvodov. Tožeča stranka je predlagala tudi alternativno metodo za omejitev vrst proizvodov, ki jih ni mogoče primerjati, tako da se skrajša kontrolne številke proizvodov, na podlagi katerih so se lahko določili. Tako bi bilo treba te kontrolne številke omejiti na prve štiri cifre, ki so se nanašale na obliko pribora, in na deveto cifro, ki se je nanašala na njegovo površino. Glede črnih površin je tožeča stranka predlagala sklicevanje na normalno vrednost enakega ali podobnega pribora z galvanizirano površino, prilagojeno navzdol za 15 %, v skladu z navedbami proizvajalca iz primerljive države. Glede preostalih vrst proizvodov, ki jih ni mogoče primerjati, bi po mnenju tožeče stranke Komisija morala uporabiti povprečno normalno vrednost vseh vrst primerljivih proizvodov, ne da bi uporabila prilagoditev za razlike v fizikalnih značilnostih.
- 124 Po drugi strani pa so bile te pripombe – v nasprotju s tem, kar predlaga tožeča stranka – podane dovolj zgodaj, da jih je Komisija lahko upoštevala. Kot tožeča stranka navaja v tožbi, je Komisija predlog končne uredbe Svetu predložila 15. aprila 2013, tako da je imela Komisija za preučitev pripomb tožeče stranke na voljo rok, ki ni pretirano omejil proste presoje te institucije. V zvezi s tem je treba navesti, da nobena določba osnovne uredbe, zlasti njen člen 15 v zvezi s posvetovanji, ki jih je izvedla Komisija v okviru Svetovalnega odbora, ne določa določenega roka za izvedbo teh posvetovanj

pred predložitvijo predloga končne uredbe Svetu. Tako ta člen 15 določa le, da je treba ta posvetovanja izvesti v roku, ki omogoča, da se bo mogoče držati v osnovni uredbi določenih rokov. Iz člena 20(4) osnovne uredbe poleg tega izrecno izhaja, da imata Komisija in Svet po razkritju dokumenta o končnem razkritju možnost, da sprejmeta odločitev na podlagi drugačnih dejstev in premislekov, kot so tisti, ki so navedeni v tem dokumentu.

- 125 Poleg tega ni mogoče sprejeti trditve tožeče stranke, da bi bilo treba na podlagi člena 20(4) osnovne uredbe to informacijo po eni strani razkriti v pisni obliki in po drugi ne kasneje kot en mesec pred predložitvijo predloga končne uredbe. Najprej, Komisiji odgovora na zahtevo tožeče stranke po pojasnilu v zvezi z informacijami iz dokumenta o končnem razkritju namreč nikakor ni bilo treba podati v pisni obliki. Ta obveznost iz člena 20(4) osnovne uredbe se namreč nanaša le na končni dokument o razkritju, o katerem so obveščene vse zainteresirane stranke. Dejstvo, da je bil ta odgovor podan ustno in ne v pisni obliki, vsekakor ni pomembno, ker je ta odgovor tožeči stranki omogočil, kot izhaja iz točke 123 zgoraj, da pripombe predloži pravočasno. Prav tako rok ne kasneje kot en mesec pred predložitvijo končne odločitve velja na podlagi te iste določbe le za dokument o končnem razkritju in je bil glede tega dokumenta spoštovan, kar ni sporno. Ta rok pa se po definiciji ne bi smel uporabiti za pojasnilo, dano kot odgovor na zahtevo zainteresirane stranke po pojasnilu o vsebini tega dokumenta o končnem razkritju.
- 126 Prav tako ni mogoče sprejeti trditve tožeče stranke, da iz izpodbijane uredbe jasno izhaja, da se njene pripombe niso upoštevale. V zvezi s tem je treba poudariti, da s to trditvijo, kot tožeča stranka posredno priznava v repliki, ne izkazuje pomanjkljive obrazložitve izpodbijane odločbe, ampak želi izkazati, da Komisija ni mogla preučiti ali upoštevati njenih pripomb. Iz sodne prakse pa izhaja, da to zatrjevano neupoštevanje pripomb tožeče stranke ne pomeni kršitve njene pravice do obrambe ali njene pravice do izjave. Čeprav se namreč za spoštovanje teh pravic zahteva, da morajo institucije Unije zainteresiranim strankam omogočiti, da primerno predstavijo svoja stališča, pa od teh institucij ni mogoče zahtevati, da morajo ta stališča tudi sprejeti. Primernost predložitve stališč tožečih strank zahteva le, da je bilo stališče mogoče pravočasno predložiti, da so se institucije Unije z njim lahko seznanile in z vso potrebno pozornostjo preučile, ali je upoštevno za vsebino akta, ki se sprejema (glej sodbo z dne 12. decembra 2014, Crown Equipment (Suzhou) in Crown Gabelstapler/Svet, T-643/11, ZOdl. (Odlomki), EU:T:2014:1076, točka 43 in navedena sodna praksa). Vsekakor je treba navesti, kot to navaja Svet, da mu v uredbi o določitvi dokončnih protidampinskih ukrepov ni treba odgovoriti na vse trditve, ki so jih zainteresirane stranke podale med postopkom preiskave, in da ta neobstoj odgovora ne more *a priori* izkazati pomanjkljive preučitve teh trditev. Poleg tega je Splošno sodišče odločilo, da ni mogoče zahtevati, da se v obrazložitvi uredbe o dokončnih protidampinskih dajatvah navedejo vsi – včasih zelo številni in zapleteni – dejanski in pravni elementi, ki jih obravnava, niti da se institucije opredelijo do vseh trditev zainteresiranih oseb. Nasprotno, zadostuje, da avtor akta navede dejstva in pravne ugotovitve, ki so bistveni za namen izpodbijane uredbe (sodbi z dne 13. septembra 2010, Whirlpool Europe/Svet, T-314/06, ZOdl., EU:T:2010:390, točka 114 in z dne 20. maja 2015, Yuanping Changyuan Chemicals/Svet, T-310/12, EU:T:2015:295, točka 172).
- 127 Iz zgoraj navedenega torej izhaja, da je treba tretji očitek zavrni.

Prvi očitek

- 128 Tožeča stranka v utemeljitev prvega očitka na prvem mestu trdi, da so izračuni normalne vrednosti bistvena dejstva in premisleki v smislu člena 20(2) osnovne uredbe. Meni, da ti izračuni – potem ko je proizvajalec iz primerljive države dovolil, da se razkrijejo podatki, povezani s temi izračuni – niso več zaupne informacije v smislu odstavka 4 tega člena, zato bi jo Komisija o njih morala obvestiti. To obveznost potrjuje tudi člen 19(5) osnovne uredbe. Na drugem mestu trdi, da ji je zavrnitev institucij onemogočila uresničevanje pravice do obrambe, predvsem, da bi predložila pripombe glede teh izračunov, zato bi bil izid postopka lahko drugačen. Na tretjem in zadnjem mestu trdi, da dejstvo, da

bi se ji ti izračuni razkrili, ne krši načela prepovedi diskriminacije, saj je bila zaradi dovoljenja proizvajalca iz primerljive države, ki se je neposredno nanašalo nanjo, v objektivno drugačnem položaju kot ostali proizvajalci izvozniki.

- 129 Na prvem mestu tožeča stranka meni, da bi bilo treba za presojo obstoja oziroma neobstoja kršitve člena 20 od (2) do (4) osnovne uredbe, ki izhaja iz zavrnitve institucij, da se tožeči stranki razkrijejo izračuni normalne vrednosti, določiti natančno naravo informacij, s katerimi bi jo morale institucije seznaniti in ki jih opredeljuje z izrazom „izračuni normalne vrednosti“.
- 130 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je bila normalna vrednost za določitev stopnje dampainga tožeče stranke, kot je mogoče sklepati iz pripomb tožeče stranke na dokument o začasnem razkritju z dne 17. decembra 2012 (glej točki 16 in 29 zgoraj) in kot je Svet potrdil kot odgovor na pisno vprašanje Splošnega sodišča, prvotno izračunana v začasni uredbi na podlagi računsko določene cene v skladu s členom 2(3) osnovne uredbe. Kot je namreč mogoče sklepati iz uvodne izjave 55časne uredbe, se je štelo, da prodaja podobnega proizvoda ni dovolj reprezentativna za izvoz zadevnega proizvoda, ki ga je izvedla tožeča stranka, kar je Svet potrdil. Kot je navedeno v uvodni izjavi 17 izpodbijane uredbe, je po pripombah tožeče stranke Svet v izpodbijani uredbi sprejel, da za določitev normalne vrednosti z namenom določitve stopnje dampainga uporabi domačo prodajo podobnega proizvoda, ki jo je izvedel proizvajalec iz primerljive države v običajnih potekih trgovanja.
- 131 Poleg tega, kot izhaja iz uvodnih izjav 56 in 68časne uredbe (glej točki 17 in 23 zgoraj), je Komisija za določanje normalne vrednosti prvotno upoštevala le vrste podobnega proizvoda, ki ga prodaja proizvajalec iz primerljive države, ki so neposredno primerljive z vrstami zadevnega proizvoda, ki jih izvaža tožeča stranka. Zato je bila stopnja dampainga tožeče stranke izračunana na podlagi primerjave med normalno vrednostjo in izvozno ceno le med temi vrstami podobnega proizvoda in vrstami zadevnega proizvoda, ki jih je mogoče primerjati, to je, kot izhaja iz elektronske pošte Komisije z dne 26. novembra 2012, med 369 vrstami proizvoda. Te vrste proizvoda so torej predstavljale približno 20 % vrst proizvoda, ki jih je izvozila tožeča stranka, kar je – glede na navedbe, ki jih je predložila tožeča stranka v pripombah na dokument o končnem razkritju in ki ni sporen (glej točko 40 zgoraj), 1645 proizvodov. V zvezi s tem se je Komisija, kot je tožeči stranki navedla v dokumentu o končnem razkritju z dne 15. marca 2013 (glej točko 32 zgoraj), po pripombah tožeče stranke v predlogu za končni ukrep odločila, da bo njeno stopnjo dampainga določila na podlagi celotnega izvoza, s prilagoditvijo normalne vrednosti glede vrst zadevnega proizvoda, ki nima primerljivega proizvoda med vrstami proizvoda, ki jih prodaja proizvajalec iz primerljive države. Kot torej izhaja iz uvodne izjave 18 izpodbijane uredbe (glej točko 46 zgoraj), je bila ta sprememba stopnje dampainga potrjena s to uredbo. Na tej podlagi se je torej, kot izhaja iz uvodne izjave 20 izpodbijane uredbe (glej točko 48 zgoraj), tehtana povprečna normalna vrednost, ki je določena za vsako vrsto podobnega proizvoda, primerjala s tehtanim povprečjem vrste zadevnega ustreznega proizvoda v skladu s prvo metodo, navedeno v členu 2(11) osnovne uredbe.
- 132 Tako iz točk 130 in 131 zgoraj izhaja, da izračun normalne vrednosti za določitev stopnje dampainga tožeče stranke v resnici temelji na vseh 1645 vrednostih, med katerimi vsaka ustreza tehtanemu povprečju prodaje – ki jo opravi proizvajalec iz primerljive države – vrste podobnega proizvoda, ki je podana in, če je to potrebno, prilagojena zlasti za približno 80 % teh vrednosti zaradi upoštevanja razlik v fizikalnih značilnostih zadevnih vrst proizvoda, ki jih ni mogoče primerjati.
- 133 Kot je bilo navedeno zgoraj v točki 27, je Komisija v dokumentu o začasnem razkritju pojasnila, da je v preiskavi sodeloval le en proizvajalec iz primerljive države, zato informacij iz primerljive države ni mogoče razkriti „glede [kontrolnih številke proizvoda]“. Iz listin spisa izhaja, da kontrolne številke proizvoda določajo alfanumerične oznake, ki ustrezajo vrsti določenega proizvoda. Zato je treba izjavo Komisije razumeti tako, da je ta institucija prikrila vse podrobne informacije za vsako vrsto proizvoda, ki jo je prodal proizvajalec iz primerljive države. Komisija je v tem dokumentu navedla tudi, da je v elektronskih datotekah, ki so priloga dokumenta o začasnem razkritju, iz razlogov zaupnosti prikrila podatke, ki temeljijo na informacijah, ki jih je dobavil proizvajalec iz primerljive države. Iz listin spisa

namreč izhaja, da tabele v zvezi s stroški proizvodnje domače prodaje (2.2 DMCOP), z domačo prodajo (2.4 DMSALES) in z izračuni prodaj v običajnem poteku trgovanja in izračuni normalne vrednosti (2.5 OCOT in NV) ne vsebujejo nobenega podatka. Enako velja za tabelo v zvezi s splošnim pregledom izračuna dampinga (2.1), stolpcev v zvezi z normalno vrednostjo in stolpcev v zvezi z zneskom in stopnjo dampinga za vsako vrsto proizvoda. Nasprotno pa v stolpcih te zadnje tabele v zvezi z izvozom tožeče stranke v Unijo, v tabeli v zvezi s temi istimi prodajami (2.7 EUSALES) in v tabeli v zvezi z izračuni cen izvoza glede na vrsto proizvoda (2.8) niso bili prikriti podatki. Kot je bilo navedeno zgoraj v točki 34, je Komisija v dokumentu o končnem razkritju prikrila enake kategorije proizvodov kot v dokumentu o začasnem razkritju. Poleg tega iz listin spisa ne izhaja, da naj bi Komisija tožeči stranki razkrila nekatere od teh podatkov, ker je v odgovor na njene zahteve podala dodatna pojasnila na informacije, ki so bile dane v dokumentu o začasnem in dokumentu o končnem razkritju.

- 134 Iz vsega zgoraj navedenega torej izhaja, da izračuni normalne vrednosti, ki so bili izvedeni za vsako vrsto podobnega proizvoda in vrednosti iz točke 132 zgoraj, ki ustrezajo rezultatom teh izračunov, tožeči stranki niso bili razkriti. Kot izrecno izhaja iz tožbe, tožeča stranka meni, da neobstoj razkritja teh informacij pomeni kršitev njene pravice do obrambe v okviru njenega prvega očitka. Zlasti se tožeča stranka v zvezi s tem sklicuje na prikrite podatke iz tabele dokumenta o končnem razkritju v zvezi z izračuni prodaj v običajnem poteku trgovanja in z izračuni normalne vrednosti (2.5 OCOT in NV), ki so navedeni zgoraj v točki 133. Meni, da bi morala biti o teh podatkih obveščena, takoj ko je proizvajalec iz primerljive države dal dovoljenje za razkritje dejstev in dokazov, na katere se je Komisija oprla pri določanju teh podatkov.
- 135 Res je, da se je tožeča stranka, kot je navedeno zgoraj v točkah 36 in 39, v postopku preiskave pritožila tudi zaradi nerazkritja drugih dokumentov in informacij, upoštevni za določanje normalne vrednosti. Vendar pa se tožeča stranka v okviru prvega očitka nanj ni sklicevala in je torej le navedla nerazkritje izračunov normalne vrednosti, in sicer podrobnosti teh izračunov, vrste proizvoda in rezultat teh izračunov.
- 136 Na drugem mestu je treba v tej fazi navesti, da instituciji ne izpodbijata trditve tožeče stranke, v skladu katero so izračuni normalne vrednosti v smislu točke 135 zgoraj bistveni premisleki v smislu člena 20(2) osnovne uredbe. Poleg tega bi instituciji tožečo stranko obvestili o podrobnih izračunih normalne vrednosti, kar sta zatrdili na vprašanje Splošnega sodišča na obravnavi, če bi bili ti določeni na podlagi domačih prodaj tega proizvajalca izvoznika in zato zanj ne bi predstavljali zaupnih podatkov. Prav tako pa je Komisija tožečo stranko, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 133, čeprav ji je iz razlogov zaupnosti prikrila izračune normalne vrednosti za vrsto proizvoda, vendarle obvestila o izračunih ustreznih izvoznih cen.
- 137 Na tretjem mestu je treba opozoriti na natančne razloge, iz katerih je Komisija zavrnila zahtevo za razkritje teh izračunov normalne vrednosti.
- 138 V zvezi s tem je tožeča stranka v elektronskem sporočilu z dne 19. marca 2013 (glej točko 38 zgoraj) navedla, da je Komisija najprej odgovorila proizvajalcu iz primerljive države, da z njenega stališča zaupnosti informacij, ki jih je predložil, ni mogoče selektivno opustiti v korist določenih zainteresiranih strank. Vsebine tega predloga instituciji nista izpodbijali. V temu elektronskemu sporočilu je tožeča stranka ponovila svojo zahtevo s tem, da je odgovorila na razlog, ki ga je Komisija navedla proizvajalcu iz primerljive države, in s tem, da je v zvezi s tem predložila dve trditvi. Prva trditev se nanaša na to, da so bili izračuni stopnje dampinga in posledično podatki v zvezi z normalno vrednostjo specifični za zadevno podjetje. Druga trditev se nanaša na to, da osnovna uredba ni določala, da posebnega dovoljenja osebe, ki je predložila zaupne informacije, ni mogoče omejiti le na eno zainteresirano stranko. Poleg tega je s tem, da je navedla, da je bila ogrožena njena pravica do obrambe, izjavila, da je zahtevala, naj pooblaščenec za zaslišanje reši zadevni spor. Vodja oddelka za

preiskave trgovinske zaščite Komisije in pooblaščenec za zaslihanje sta 21. marca 2013 glede te elektronske pošte sprejela stališče z besedami, navedenimi zgoraj v točki 38. Iz listin spisa ne izhaja, da je Komisija v kasnejši fazi postopka zavzela drugačna stališča kot so ta, ki so navedena zgoraj.

- 139 Zato edini razlog, ki ga je Komisija navedla za zavrnitev zahteve za razkritje izračunov normalne vrednosti, temelji na zahtevi po spoštovanju načela prepovedi diskriminacije glede kitajskih proizvajalcev izvoznikov, ki so vključeni v vzorec, razen tožeče stranke. Tako je Komisija po eni strani menila, da ni mogoče, da se proizvajalec iz primerljive države odpove zaupnosti informacij, ki jih je predložil, v korist posamezne zainteresirane stranke, in po drugi, da teh informacij ni smela razkriti le tožeči stranki, ostalim kitajskim proizvajalcem izvoznikom, ki so bili vključeni v vzorec, pa ne. Komisija je namreč ocenila, da so se te informacije nanašale tako na njih kot na tožečo stranko, ker so se uporabile za izračun normalne vrednosti, ki je služila za določitev posamezne stopnje dampinga teh treh proizvajalcev. Komisija je torej menila, da te informacije niso bile specifične za izračun normalne vrednosti v zvezi s stopnjo dampinga tožeče stranke in da zato razkritje teh informacij zgolj tožeči stranki ni bilo upravičeno.
- 140 Vendar pa sta instituciji v tem tožbenem postopku predstavili obrazložitev, ki delno temelji na drugih razlogih, kot so navedeni zgoraj v točki 139.
- 141 Tako je Svet v pisni fazi postopka navedel v bistvu dva druga razloga, na podlagi katerih naj bi bila po njegovem mnenju zavrnitev utemeljena.
- 142 Po eni strani je Svet trdil, da bi se dovoljenje proizvajalca iz primerljive države lahko uporabilo le za informacije, ki jih je ta predložil Komisiji, ne pa za izračune normalne vrednosti, ki so interni dokument Komisije.
- 143 Po drugi strani je Svet trdil, da so bili izračuni normalne vrednosti zaupni po naravi v skladu s členom 19(1) osnovne uredbe, njihova zaupna narava ni bila odvisna od zahteve po zaupni obravnavi v smislu člena 19(5) te uredbe in je ni bilo mogoče spremeniti z dovoljenjem proizvajalca iz primerljive države. Tako bi morala Komisija kljub temu dovoljenju vsekakor zavrniti zahtevo tožeče stranke za razkritje teh izračunov. Na obravnavi sta Svet in Komisija pojasnila in dopolnila obrazložitev, ki jo je pisno podal Svet v utemeljitev tega razloga. Instituciji sta v bistvu navedli, da so podatki proizvajalca iz primerljive države, ki so se uporabili za te izračune, razkrili njegovo poslovno skrivnost. Instituciji menita, da iz tega izhaja, da razkritje teh podatkov na eni strani ogroža posamične interese konkurentov tožeče stranke na upoštevnem trgu, in po drugi izkrivlja konkurenco na tem trgu. Poleg tega je bila v okviru metodologije primerljive države omejitev informacij, ki so bile dane zadevnim proizvajalcem izvoznikom, ki bi iz tega izhajale, logična posledica zavrnitve njihove zahteve po TGO, kar naj bi bilo tudi nujno za zagotovitev prostovoljnega sodelovanja proizvajalcev primerljivih držav. Nazadnje, instituciji sta navedli, da na dan, ko je Komisija zavrnila zahtevo tožeče stranke po razkritju izračunov normalne vrednosti, ni poznala natančnega obsega informacij, ki jih je proizvajalec iz primerljive države razkril tožeči stranki.
- 144 Komisija pa zavrnitve po razkritju izračunov normalne vrednosti tožeči stranki ni utemeljila z nobenim od razlogov, navedenih zgoraj v točkah 142 in 143, ampak na podlagi obrazložitve, navedene zgoraj v točki 139, kot izhaja iz korespondence elektronskih sporočil med 18. in 21. marcem 2013 (glej točke od 35 do 38 in 138 zgoraj).
- 145 Poleg tega je treba navesti, da sta glede obrazložitve, da so izračuni normalne vrednosti, drugače kot informacije, ki jih je predložil proizvajalec iz primerljive države, interni dokumenti, instituciji na obravnavi izrecno priznali, da Komisija v postopku preiskave zaščite zaupnosti teh izračunov ni utemeljila s to obrazložitvijo.

- 146 Res je, da sta, glede razloga, da so bili ti izračuni po naravi zaupni, instituciji na obravnavi nasprotno trdili, da se je Komisija oprla na ta razlog, da je te izračune v okviru dokumenta o končnem razkritju prikrila. V zvezi s tem je Komisija, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 133, upravičila prikritje izračunov normalne vrednosti v dokumentu o začasnem razkritju in v dokumentu o končnem razkritju z dejstvom, da je v preiskavi sodeloval le en proizvajalec iz primerljive države, zato informacij iz primerljive države ni bilo mogoče razkriti glede vrst proizvoda. Iz besedila te obrazložitve pa je mogoče logično sklepati, da je bil namen prikrivanja izračunov normalne vrednosti v teh dokumentih preprečiti, da bi bilo mogoče rekonstruirati podatke, povezane z edinim proizvajalcem iz primerljive države, ki je sodeloval, v katerih je bila poslovna skrivnost tega proizvajalca. Tako je mogoče šteti, da je na dan predložitve dokumenta o končnem razkritju Komisija prikritje izračunov normalne vrednosti v tem dokumentu utemeljila s to obrazložitvijo.
- 147 Vendar kot izhaja iz elektronske korespondence med 18. in 21. marcem 2013 Komisija med to korespondenco ni več niti primarno niti podredno navajala te obrazložitve. Nasprotno, iz besedila in iz okoliščin te korespondence (glej točke od 35 do 38 in točko 138 zgoraj) izhaja, da se v tej fazi postopka Komisija za zavrnitev zahteve po razkritju podatkov normalne vrednosti tožeče stranke ni več nameravala opreti na to obrazložitve.
- 148 V zvezi s tem je treba zlasti poudariti, da je pooblaščenec za zaslišanje v elektronskem sporočilu z dne 21. marca 2013 navedel, da „je [bilo] nediskriminatorno obravnavanje strank bistven element“ (glej točko 38 zgoraj).
- 149 Zato je treba navesti tudi, da na dan posredovanja dokumenta o končnem razkritju, torej 15. marca 2013, proizvajalec iz primerljive države tožeči stranki še ni dovolil dostopa do podatkov, ki jih je ta proizvajalec posredoval Komisiji. Kot je bilo namreč navedeno zgoraj v točki 35, je bilo to dovoljenje dano šele 18. marca 2013. Šele po tem novem dejstvu pa je Komisija prvič navedla razlog nujnosti spoštovanja enakega obravnavanja. Iz tega časovnega zaporedja dejstev je mogoče sklepati, da je Komisija sicer posredno ampak nujno menila, da se zaradi zgoraj navedenega dovoljenja pri tožeči stranki ni mogla več sklicevati na razlog, iz katerega je prikrila izračune normalne vrednosti v dokumentu o začasnem razkritju in v dokumentu o končnem razkritju, in sicer na spoštovanje poslovne skrivnosti proizvajalca iz primerljive države, ampak le na razlog nujnosti spoštovanja enakega obravnavanja.
- 150 Torej je treba ugotoviti, da je Svet s tem, da je navedel razloge, navedene zgoraj v točki 141, v resnici Splošno sodišče pozval, naj te razloge nadomesti s tistim, ki ga je Komisija navedla med postopkom preiskave za zavrnitev zahteve tožeče stranke, da ji razkrije izračune normalne vrednosti. Iz ustaljene sodne prakse pa izhaja, da je treba zakonitost akta Unije presoјati glede na dejanske in pravne elemente, ki so obstajali na dan, ko je bil akt sprejet (glej sodbo z dne 3. septembra 2015, Inuit Tapiriit Kanatami in drugi/Komisija, C-398/13 P, ZOdl., EU:C:2015:535, točka 22 in navedena sodna praksa), tako da Splošno sodišče ne more sprejeti tega predloga (glej, v tem smislu, sodbo z dne 12. novembra 2013, North Drilling/Svet, T-552/12, EU:T:2013:590, točka 25).
- 151 Poleg tega kršitev pravice do obrambe v upravnem postopku, nad katero se tožeča stranka pritožuje v tem očitku, lahko povzroči razglasitev ničnosti protidampinške uredbe. Zato te kršitve ni mogoče odpraviti le tako, da sodišče Unije preuči tožbene razloge, ki so lahko podlaga za odločitev o zatrjevani kršitvi. Ta preučitev se namreč omejuje na sodni nadzor tožbenih razlogov in ne more nadomestiti celovite preiskave zadeve v okviru upravnega postopka. Poleg tega tožeča stranka s tem, da je bila v okviru tega tožbenega postopka prvič seznanjena z razlogi, ki sta jih instituciji navedli pred Splošnim sodiščem, ni postavljena v položaj, v katerem bi bila, če bi lahko predložila svoje pripombe na te razloge v postopku preiskave (glej, v tem smislu in po analogiji, sodbo z dne 25. oktobra 2011, Solvay/Komisija, C-110/10 P, ZOdl., EU:C:2011:687, točka 51). Zato Splošno sodišče v nobenem primeru ne more odločiti, ali je v tej zadevi šlo za kršitev pravice tožeče stranke do obrambe kot posledico zavrnitve razkritja izračunov normalne vrednosti na podlagi razlogov, ki te zavrnitve niso upravičili.

- 152 Zato bo lahko Splošno sodišče pri odločanju, ali gre v tej zadevi za kršitev pravice do obrambe, argumentacijo institucij upoštevalo, le če ta utemeljuje edini razlog, ki ga je Komisija navajala v postopku preiskave. Nasprotno pa iz ustaljene sodne prakse izhaja, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 81, da obstoj nepravilnosti glede pravice do obrambe lahko povzroči razglasitev ničnosti sporne uredbe, le če ni mogoče popolnoma izključiti možnosti, da bi se lahko upravni postopek zaradi te nepravilnosti končal drugače. Posledično, če bi bilo treba ugotoviti, da Komisija zavrnitve razkritja izračunov normalne vrednosti tožeči stranki ni mogla upravičiti z nujnostjo spoštovanja enakega obravnavanja, bi bilo treba v tem primeru preučiti, ali bi tako zavrnitev morala upravičiti z enim ali drugim razlogom, ki ju je navedel Svet v tem tožbenem postopku, tako da bi bilo treba izključiti možnost drugačnega izida postopka.
- 153 Na četrtem mestu je treba torej preučiti, ali je v okoliščinah v tej zadevi razlog nujnosti spoštovanja enakega obravnavanja ostalih proizvajalcev izvoznikov, ki so bili vključeni v vzorec, lahko upravičil razkritje izračunov normalne vrednosti tožeči stranki.
- 154 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je tožeča stranka v postopku preiskave in v tem tožbenem postopku, kot je navedeno zgoraj v točki 128, zlasti trdila, da je bila glede izračunov normalne vrednosti postavljena v objektivno drugačen položaj kot ostali proizvajalci izvozniki, saj se je dovoljenje proizvajalca primerljive države izrecno nanašalo nanjo.
- 155 Tožeča stranka pa po drugi strani ne ugovarja temu, da dokler proizvajalec primerljive države z dopisom z dne 18. marca 2013 ni dovolil Komisiji, da ji razkrije podatke, ki jih je ta proizvajalec predložil tej instituciji, o razkritju ni smela biti obveščena. Zlasti iz listin spisa ne izhaja, da bi tožeča stranka to razkritje zahtevala pred tem dopisom.
- 156 Kot je bilo opozorjeno zgoraj v točki 95, morajo institucije v okviru uporabe člena 19 v povezavi s členom 20 osnovne uredbe skrbeti za spoštovanje načela dobrega upravljanja, ki ga določa člen 41(2) Listine o temeljnih pravicah, v skladu s katero ima vsakdo pravico, da institucije Unije njegove zadeve obravnavajo nepristransko (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 11. julija 2013, Ziegler/Komisija, C-439/11 P, ZOdl., EU:C:2013:513, točka 155). Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je z načelom enakega obravnavanja prepovedano, prvič, različno obravnavanje primerljivih položajev, in drugič, enako obravnavanje različnih položajev, razen če je tako obravnavanje objektivno upravičeno (glej sodbo z dne 25. oktobra 2011, CHEMK in KF/Svet, T-190/08, ZOdl., EU:T:2011:618, točka 65 in navedena sodna praksa).
- 157 Pri uporabi določb osnovne uredbe morajo institucije Unije spoštovati načelo enakega obravnavanja glede zainteresiranih strank (glej sodbo z dne 13. septembra 2013, Cixi Jiangnan Chemical Fiber in drugi/Svet, T-537/08, EU:T:2013:428, točka 45 in navedena sodna praksa). Zlasti je to splošno načelo deležno posebne uporabe v okviru člena 9(5) osnovne uredbe, ki zahteva, da se protidampinška dajatev, katere znesek se prilagodi za vsak primer posebej, naloži nediskriminatorno na uvoz proizvoda, ne glede na to, od kod prihaja.
- 158 Vendar iz sodne prakse izhaja, da če ima različno obravnavanje med izvozi glede pobiranja protidampinških dajatev zakonsko podlago v osnovni uredbi, obstaja objektivni razlog za to različno obravnavanje, tako da ga ne gre za kršitev enakega obravnavanja (glej v tem smislu sodbo z dne 12. septembra 2002, Europe Chemi-Con (Deutschland)/Svet, T-89/00, Recueil, EU:T:2002:213, točka 57 in navedena sodna praksa). Na splošno, različno obravnavanje temelji na objektivnem in razumnem merilu, če je povezano z zakonitim in dopustnim ciljem, ki ga zadevna zakonodaja želi doseči, in je ta različnost sorazmerna s ciljem, ki se z zadevnim obravnavanjem želi doseči (glej sodbo z dne 22. maja 2014, Glatzel, C-356/12, ZOdl., EU:C:2014:350, točka 43 in navedena sodna praksa).

- 159 V zvezi s tem je treba najprej navesti, kot trdi tožeča stranka, da trditev, ki jo Komisija podaja v elektronski korespondenci med 18. in 21. marcem 2013, da se ni mogoče sklicevati na zaupnost informacije glede določene zainteresirane stranke, nima nobene podlage v upoštevni določbah osnovne uredbe.
- 160 Najprej, iz besedila člena 19(5) osnovne uredbe ne izhaja, da dovoljenje dobavitelja informacij, ki se zahteva za razkritje vsake informacije, glede katere je ta oseba zahtevala zaupnost, ne more biti dano samo za eno ali več določenih oseb.
- 161 Dalje, iz razlogov zaupnosti, ki so primeroma navedeni v členu 19(1) osnovne uredbe, izhaja, da presoja zaupne narave informacije, ki je bila podana v okviru protidampinške preiskave, lahko vključi upoštevanje položaja oseb, ki so to informacijo podale, in zainteresiranih oseb, ki se jim informacija lahko razkrije. Zlasti z enim od razlogov, ki je naveden v tej določbi, in sicer, da bi razkritje te informacije dalo znatno prednost konkurentu, se zahteva, da se na eni strani oceni položaj oseb na trgu, ki bi jim to razkritje lahko škodovalo, in na drugi zainteresiranih oseb, ki bi lahko imele od tega korist, kar vodi k izkrivljanju konkurence.
- 162 Na tej podlagi je Splošno sodišče že sklenilo, da se mora Komisija glede na posebne okoliščine primera, na primer omejeno število podjetij, ki so prisotna na trgu in dobro poznavanje, ki ga je vlagatelj zahteve imel na tem trgu, izogibati razkritju podatkov, na podlagi katerih to podjetje lahko ugotovi poslovno občutljive informacije, ki bi lahko škodovala podjetju, ki je te podatke predložilo (glej v tem smislu sodbo Ajinomoto in NutraSweet/Svet, točka 94 zgoraj, EU:T:1997:209, točka 86).
- 163 Res je, da se, kot sta instituciji trdili na obravnavi, razlogi iz člena 19(1) osnovne uredbe nanašajo na zaščito informacij, ki razkrivajo poslovno skrivnost, ki so zaupne narave in ki se načeloma ne razkrijejo (glej v tem smislu sodbi z dne 7. maja 1991, Nakajima/Svet, C-69/89, Recueil, EU:C:1991:186, točka 112, in Hangzhou Duralamp Electronics/Svet, točka 94 zgoraj, EU:T:2013:369, točka 115).
- 164 Vendar iz besedila člena 19(1) osnovne uredbe ne izhaja, da bi zaščita takih informacij zahtevala, da se kategorično izključi vsaka možnost njihovega razkritja in torej vsaka presoja položaja, specifičnega za zainteresirano stranko, ki te informacije zahteva. Kot je bilo namreč že navedeno zgoraj v točki 94, iz sodne prakse izhaja, da obveznost institucij, da zagotovijo zaupno obravnavanje informacije, ki razkriva poslovno skrivnost, ne bi smela ostalim udeleženi strankam, zlasti izvoznikom, odvzeti procesnih jamstev, ki jih določa člen 20 osnovne uredbe, niti jim odvzeti bistva pravic, ki so jim priznane na podlagi teh istih določb (glej v tem smislu sodbi Timex/Svet in Komisija, točka 94 zgoraj, EU:C:1985:119, točka 29, in Zhejiang Harmonic Hardware Products/Svet, točka 94 zgoraj, EU:T:2011:639, točka 59). Poleg tega je bilo zgoraj v točki 105 poudarjeno, da besedilo člena 20(4) osnovne uredbe določa, da mora biti končno razkritje podano „ob ustreznem upoštevanju zaščite zaupnih informacij“. Navesti je treba, da ta oblika Komisiji pri določanju najbolj primerne načina za uskladitev pravic do obveščenosti zainteresiranih strank in zaupnost določenih informacij dopušča določeno polje proste presoje.
- 165 Razlaga institucij nima podlage niti v sodni praksi glede varstva poslovnih podatkov. Res je, da iz te sodne prakse izhaja, da je varstvo poslovnih skrivnosti splošno načelo prava Unije (glej sodbo z dne 29. marca 2012, Interseroh Scrap in Metals Trading, C-1/11, ZOdl., EU:C:2012:194, točka 43 in navedena sodna praksa). Iz te sodne prakse izhaja tudi, da je ohranjanje neizkrivljene konkurence pomemben javni interes, katerega ohranitev je mogoče upravičiti s tem, da se zavrne razkritje zaupnih poslovnih informacij (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 14. februarja 2008, Varec, C-450/06, ZOdl., EU:C:2008:91, točka 51). Čeprav iz teh načel izhaja, da upravni ali sodni organ lahko zavrne razkritje informacij, ki ogrožajo te interese, vključno z dajanjem prednosti tem interesom pred pravico do obrambe strank, ki imajo interes za to razkritje, pa to ne pomeni, da bi moral iz teh razlogov ta organ razkritje vsekakor zavrni. Nasprotno, Sodišče je že odločilo, da če narava postopka to zahteva, je treba interese, ki imajo posebno varstvo, med katerimi je poslovna skrivnost, pretehtati glede na pravico do obrambe zainteresiranih strank v tem postopku (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj

navedeno sodbo Varec, EU:C:2008:91, točki 43 in 51). Kot je bilo opozorjeno zgoraj v točki 94, je tako v primeru postopka protidampinške preiskave, kot je ta v obravnavani zadevi, kar pomeni, da Komisija celo ob obstoju zaupnih poslovnih informacij ne sme biti absolutno zavezana, da zavrne njihovo razkritje, ne da bi presodila posebne okoliščine primera in med drugim posebni položaj zadevne zainteresirane stranke.

- 166 Zlasti je treba glede cilja preprečevanja izkrivljanja konkurence na zadevnih trgih, ki ga navajata instituciji na obravnavi, spomniti, da lahko sicer dejstvo, da podjetja razpolagajo z zaupnimi poslovnimi informacijami glede konkurenta, kot so cene ali prodaja, poslabša ali odpravi stopnjo negotovosti glede delovanja trga, česar možna posledica je omejitev konkurence med podjetji, vendar so take posledice odvisne od posebnih okoliščin primera (glej v tem smislu sodba z dne 4. junija 2009, T-Mobile Netherlands in drugi C-8/08, ZOdl., EU:C:2009:343, točka 33 in navedena sodna praksa).
- 167 V nasprotju s tem, kar sta instituciji predlagali na obravnavi, to polje proste presoje, ki ga ima Komisija za usklajevanje pravice do obveščeniosti zainteresiranih strank in varstvom zaupnih informacij, ni omejeno, če je zadevna zainteresirana stranka proizvajalec izvoznik, ki mu ni bil odobren TGO, kot je primer tožeče stranke. Res je, kot je tožeča stranka priznala na obravnavi, da proizvajalec izvoznik, ki mu ni bil odobren TGO, ni upravičen, da se sklicuje na kršitev pravice do obrambe samo zato, ker mu izračuni normalne vrednosti niso bili razkriti, saj se prikritje teh izračunov upravičuje z nujnostjo varstva zaupnosti poslovne skrivnosti proizvajalca iz primerljive države. Vendar te specifičnosti položaja proizvajalca izvoznika, ki ima sedež v državi brez tržnega gospodarstva, in ki mu ni bil odobren TGO, ne bi mogle upravičiti, da se tega proizvajalca izvoznika glede pravice do obrambe obravnava drugače kot drugo zainteresirano stranko. Takemu proizvajalcu izvozniku tako kot vsaki zainteresirani stranki ni mogoče kategorično zavrniti njegovih zahtev za razkritje teh izračunov brez preučitve posebnih okoliščin primera le zato, ker bi možnost, da se mu to razkritje odobri, ustvarila „sistemsko neravnovesje“ v razmerjih med Komisijo in podjetji, ki sodelujejo v preiskavi, kot so zlasti proizvajalci, ki jim ni bil odobren TGO, in proizvajalec iz primerljive države.
- 168 Nazadnje, čeprav iz besedila člena 20 od (2) do (4) osnovne uredbe izhaja, da morajo institucije vsem zainteresiranim strankam razkriti končne informacije glede bistvenih dejstev in premislekov, na podlagi katerih so določeni protidampinški ukrepi, pa to ne pomeni, da določeni zainteresirani stranki, ki od nje zahteva informacijo, ki je bila v tem končnem razkritju opuščena, ne bi smele razkriti te informacije in tega obrazložiti tako, da bi morale imeti vse zainteresirane stranke dostop do te informacije. Poleg tega iz listin spisa izhaja, kot je tožeča stranka trdila na obravnavi, da končna informacija vsebuje splošni del, o katerem morajo biti obveščene vse zainteresirane stranke, in posebni del, ki se nanaša na posamezna vprašanja glede zadevne zainteresirane stranke. Tako je bila na primer tožeča stranka v dokumentu o končnem razkritju, ki ji je bil poslan, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 133, obveščena o izračunih glede izvoznih cen vrste proizvoda. Vendar pa je te informacije vseboval le dokument o končnem razkritju, ki je bil poslan tožeči stranki, saj se nanašajo le na izračun njene posamične stopnje dampinga, ne pa v dokumentu o končnem razkritju, ki je bil poslan drugim kitajskim proizvajalcem izvoznikom, ki so bili vključeni v vzorec in katerih posamezna stopnja dampinga je bila izračunana na podlagi njihovih izvoznih cen.
- 169 Poleg tega je treba člen 20, od (2) do (4), osnovne uredbe razumeti glede na sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 93, in sicer, da morajo stranke v postopku protidampinške preiskave institucijam omogočiti, da slednje ocenijo težave, ki jim jih lahko povzroči pomanjkanje enega dela informacij, s katerimi razpolagajo. *A fortiori* se ta stranka pri sodišču Unije ni upravičena pritožiti, da ji informacija ni bila na voljo, če v postopku preiskave, ki se je končal s sporno protidampinško uredbo, od institucij te posamezne informacije ni zahtevala.
- 170 Zato zainteresirani stranki ni mogoče zavrniti razkritja informacije, ki spada v člen 20, od (2) do (4), osnovne uredbe le zato, ker naj bi imele tudi ostale stranke dostop do te informacije, če slednje te niso zahtevale. Vsekakor iz zgoraj navedenega izhaja, da mora Komisija opraviti presojo zahteve za dostop

do zaupnih informacij, ki jo je vložila zainteresirana stranka glede njenega posameznega položaja, neodvisno od položaja drugih zainteresiranih strank, ki bi jim te informacije koristile za uresničevanje njihovih pravic do obrambe.

- 171 Razlaga, ki je v nasprotju s tisto, navedeno zgoraj v točkah od 160 do 170, bi vodila h kategorični omejitvi informacij, ki so na voljo zainteresiranim strankam v protidampinški preiskavi, ki ne bi bila združljiva z zahtevami, ki v skladu s sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 92, izhajajo iz spoštovanja pravice zainteresiranih strank do obrambe, in ki se zahtevajo v teh preiskavah, ki lahko nanje neposredno in posamično vplivajo in zanje pomenijo neugodne posledice. V primerih, kot je ta zadeva, bi taka razlaga zlasti proizvajalcu izvozniku sistematično zavrnila informacije v zvezi z normalno vrednostjo, ki so se uporabile za določitev njegove stopnje dampinga le zato, ker so se te informacije uporabile za določitev stopnje dampinga drugih proizvajalcev izvoznikov. Tako bi tega proizvajalca izvoznika v večini primerov prikrajšala za informacije, ki bi lahko bile bistvenega pomena za njegovo pravico do obrambe glede na vpliv izračuna normalne vrednosti na določitev njegove stopnje dampinga.
- 172 Poleg tega ni sporno, da je Komisija v postopku te preiskave proizvajalcu iz Unije dala informacijo, ki jo je kot zaupno dobila od China Chamber of Commerce of Metals, Minerals & Chemicals Importers & Exporters (CCCIMC), z izrecnim dovoljenjem zadnjenavedene. Trditev Sveta, da ta informacija za tega proizvajalca ni bila zaupna, saj se je njena vsebina nanašala na družbo tega proizvajalca in je bila koristna za obrambo njegovih interesov, potrjuje ustreznost tega primera. Ta primer namreč potrjuje razlago, navedeno zgoraj v točkah od 160 do 170, da ne bi smelo biti izključeno, da se lahko zaupna informacija razkrije zainteresirani stranki, zlasti če je bilo dano posebno dovoljenje dobavitelja te informacije in če je morala Komisija, potem ko je pretehtala interese, varovane z zaupnostjo in s pravico do obrambe zadevne osebe, skleniti, da jih je primerno razkriti.
- 173 Dejstvo, ki ga je navedla Komisija, da se zadevni izračuni normalne vrednosti niso uporabili le za določitev stopnje dampinga tožeče stranke, ampak tudi za določitev te stopnje drugih kitajskih proizvajalcev izvoznikov, ki so bili vključeni v vzorec, v tej zadevi iz razlogov, navedenih zgoraj v točkah od 159 do 172, ne more upravičiti zavrnitve razkritja.
- 174 Po eni strani namreč taka obrazložitev povzroči, da je uresničevanje pravice tožeče stranke do obrambe odvisno od uresničevanja pravice do obrambe drugih kitajskih proizvajalcev izvoznikov, ki so bili vključeni v vzorec, kar je, kot izhaja iz točke 171 zgoraj, omejitev te pravice do obrambe, ki je v nasprotju z besedilom in cilji iz členov 19 in 20 osnovne uredbe.
- 175 To razlago podpira trditev Sveta, da bi bila posledica razkritja teh izračunov normalne vrednosti le tožeči stranki, ne pa drugim kitajskim proizvajalcem izvoznikom, ki so bili vključeni v vzorec, velika konkurenčna prednost tožeče stranke v primerjavi s slednjimi v smislu člena 19(1) osnovne uredbe. V skladu s to trditvijo namreč člen 19(1) osnovne uredbe institucijam omogoča, da zainteresirani stranki zavrnejo razkritje informacij, le zato, ker ostale zainteresirane stranke, ki so konkurentke prve stranke, ki bi te informacije potrebovale za svojo obrambo, do teh informacij nimajo dostopa. Komisija bi lahko tako zavrnila razkritje informacije celo, če iz podatkov, ki jih že ima, ne bi izhajalo, da bi ta informacija lahko pomenila veliko konkurenčno prednost zadevni zainteresirani stranki, tako da bi ta informacija vplivala na konkurenco na zadevnem trgu, kot je v tem primeru indijski trg. Sklicevala bi se lahko tudi na konkurenčno prednost, ki jo ima zadevna zainteresirana stranka na trgu Unije glede na druge proizvajalce izvoznike, ki to informacijo potrebujejo za zagotovitev svoje obrambe. Ta trditev torej potrjuje, da instituciji osnovno uredbo razlagata tako, da se lahko pravico zadevnih strank do obrambe kategorično omeji, glede na možnost, ki jo imajo ostale zainteresirane stranke, da same uresničujejo svojo pravico do obrambe, te razlage pa iz razlogov, navedenih v točkah 171 in 174, ni mogoče sprejeti.

- 176 Po drugi strani je treba navesti, da je bila protidampinška dajatev za te proizvajalce izvoznike in za tožečo stranko določena na podlagi posamično določene stopnje dampainga v skladu s členom 2(11) osnovne uredbe. Torej se informacije glede izračunov normalne vrednosti, določene na podlagi podatkov, ki jih je predložil proizvajalec iz primerljive države, kot je Komisija navedla v elektronskem sporočilu z dne 21. marca 2013, nanašajo na vse proizvajalce izvoznike. Vendar pa, kot sta instituciji potrdili na obravnavi, drugi kitajski proizvajalci izvozniki, ki so bili vključeni v vzorec – v nasprotju s tožečo stranko – niso zahtevali razkritja izračunov normalne vrednosti. Zato se, kot izhaja iz točk 169 in 170 zgoraj, pravice slednjih, da dostopajo do teh izračunov, nikakor ni moglo uveljavljati proti tožeči stranki.
- 177 Poleg tega je treba ugotoviti, da dejstvo, da ji je proizvajalec iz primerljive države dovolil dostop do njegovih podatkov, na katerih temeljijo izračuni normalne vrednosti, kot trdi tožeča stranka, objektivno spreminja njen položaj glede zaupnosti teh izračunov v primerjavi s položajem drugih kitajskih proizvajalcev izvoznikov, ki so bili vključeni v vzorec.
- 178 Res je namreč, da drugače kot tožeči stranki drugim kitajskim proizvajalcem izvoznikom, ki so bili vključeni v vzorec, proizvajalec iz primerljive države ni dovolil dostopa do podatkov, ki jih je slednji predložil Komisiji za izračun normalne vrednosti. Iz besedila člena 19(5) osnovne uredbe pa izhaja, da brez tega dovoljenja institucije ne smejo razkriti informacij, za katere je njihov dobavitelj zahteval zaupno obravnavanje. Nasprotno pa iz besedila členov 19(1) in 20(4) osnovne uredbe glede na sodno prakso izhaja, kot je bilo navedeno zgoraj v točkah od 164 do 168, da celo če obstaja zaupna poslovna informacija, imajo institucije določeno polje proste presoje, ki zlasti nalaga tehtanje med interesi, ki jih varuje ta zaupnost, in med pravico do obrambe zainteresiranih strank, ki zahtevajo razkritje te informacije. Res je, da v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, slednji dovoljenje proizvajalca iz primerljive države ni dalo *ipso iure* dostopa do informacij, ki jih je zahtevala. Res je tudi, da je, drugače kot drugi kitajski proizvajalci izvozniki, ki so bili vključeni v vzorec, zaradi tega dovoljenja imela vsaj pravico do tega, da se utemeljenost njene zahteve presoja na podlagi tehtanja njene pravice do obrambe in interesov, varovanih z zaupnostjo zahtevanih informacij.
- 179 Trditve, ki sta jih navedli instituciji glede ugovora obsega zgoraj navedenega dovoljenja, ne morejo ovreči te ugotovitve.
- 180 Najprej, okoliščina, da se je dovoljenje proizvajalca iz primerljive države po definiciji nanašalo na informacije, ki jih je predložil Komisiji, in ne na izračune normalne vrednosti, ki so bili določeni na podlagi teh informacij, je namreč brez pomena. Kot je namreč tožeča stranka navedla v repliki, ohranitev zaupnosti izračunov normalne vrednosti v postopku preiskave temelji na zaupnosti podatkov, na katerih ti izračuni temeljijo in ki jih je dal proizvajalec iz primerljive države. Tako Komisija v okviru elektronske korespondence med 18. in 21. marcem 2013 ni razlikovala med zaupnostjo teh izračunov in zaupnostjo podatkov, na katerih ti izračuni temeljijo, ko je zavrnila zahtevo tožeče stranke po razkritju teh izračunov (točki 38 in 138 zgoraj). Poleg tega je Komisija celo v fazi prenosa končne informacije natančno navedla, da je izračune normalne vrednosti prikrila zaradi nujnosti varstva zaupnosti informacij, ki jih je predložil proizvajalec iz primerljive države (glej točko 133 zgoraj).
- 181 Dalje, zavrnuti je treba tudi trditev institucij, da dovoljenje, ki ga je dala oseba, ki je zaupno dala informacijo, na katero se nanaša člen 19(5) osnovne uredbe, ne more vplivati na informacije, ki so zaupne po naravi. Kot izhaja iz točk od 139 do 143 zgoraj, ta razlaga učinka dovoljenja proizvajalca iz primerljive države namreč ne temelji na isti predpostavki, kot je tista, ki jo je Komisija zagovarjala v okviru elektronske korespondence med 18. in 21. marcem, in v bistvu z njo ni v skladu. S to trditvijo instituciji v resnici pozivata Splošno sodišče naj s svojo razlago nadomesti razlago, ki jo je zagovarjala Komisija v postopku preiskave, temu pozivu pa iz razlogov, navedenih zgoraj v točkah 150 in 151, Splošno sodišče ne more ugoditi.

- 182 Tudi če bi Komisija v postopku preiskave menila, da dovoljenje proizvajalca iz primerljive države ne vpliva na informacije, ki so po naravi zaupne, pa takega stališča nikakor ni mogoče sprejeti.
- 183 Po eni strani namreč iz besedila člena 19(5) osnovne uredbe izhaja, da se dovoljenje iz te določbe nanaša na vsako informacijo, za katero je bila vložena zahteva za zaupno obravnavanje, in ne le na informacije, za katere je bilo zaupno obravnavanje utemeljeno, na katere se nanaša člen 19(1) osnovne uredbe.
- 184 Ta razlaga je podprta z dejstvom, da je na podlagi člena 19(3) osnovne uredbe edina posledica, ki jo lahko organi po uradni dolžnosti ugotovijo na podlagi neutemeljene zahteve za zaupno obravnavanje, ki se mu zadevna oseba noče odpovedati, to, da zadevne informacije ne uporabijo. Tako tudi v takem primeru neobstoj dovoljenja zadevne osebe prepreči razkritje te informacije.
- 185 V nasprotju z razlago institucij je torej področje uporabe iz člena 19(5) osnovne uredbe v resnici bolj široko in manj omejeno kot področje uporabe člena 19(1) osnovne uredbe.
- 186 Po drugi strani razlikovanje, ki ga določa člen 19(1) osnovne uredbe med kategorijo informacij, ki so zaupne po naravi, in kategorijo informacij, ki so zaupne na podlagi posebne zahteve dobavitelja teh informacij, ne more imeti učinka, ki mu ga dajeta instituciji. Res je, da ga je mogoče razlagati, kot da pristojnim organom omogoča, da zaščitijo prvo kategorijo informacij, tudi če v zvezi s tem ne obstaja posebno dovoljenje. Vendar pa ta kategorija informacij, ki so zaupne po naravi, lahko vključuje tudi informacije, za katere je njihov dobavitelj vložil posebno zahtevo za zaupno obravnavanje.
- 187 Res je, da bo zlasti glede na načelo posebnega varstva poslovne skrivnosti, ki je navedeno v točki 165, zaupnost informacij, ki so zaupne po naravi, odvisna v glavnem od objektivne presoje, ki jo glede tega izvede pristojni organ, tako da obstoj zahteve za zaupno obravnavanje ne bo mogel biti odločilen. Vendar iz tega ni mogoče *a contrario* sklepati, da dovoljenje dobavitelja teh informacij ne vpliva na odločitev pristojnega organa, ali bo informacije razkril ali ne. Iz točk od 164 do 168 zgoraj izhaja, da v nekaterih primerih razkritja teh informacij, ki so zaupne po naravi, ni mogoče izključiti. Dejstvo, da je dobavitelj te informacije dovolil njeno razkritje, je v teh okoliščinah zelo pomembno, ker iz besedila člena 19(5) osnovne uredbe izhaja, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 178, da lahko institucije zadevno informacijo razkrijejo, le če tako dovoljenje obstaja.
- 188 To razlago podpira besedilo člena 6.5 Protidampinškega sporazuma, ki je v bistvu ponovljeno v členu 19 osnovne uredbe, ki določa, da se dovoljenje osebe, ki je preiskovalnim organom predložila zaupne informacije, nanaša na kategorijo informacij, ki so zaupne po naravi, in na kategorijo informacij, „ki so jih zaupno predložile stranke v preiskavi“. V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso v okviru izvajanja pravil iz STO primarnost mednarodnih sporazumov, ki jih sklene Unija, v razmerju do besedil sekundarne zakonodaje narekuje, da je treba zadnje razlagati karseda v skladu s temi sporazumi (glej sodbo z dne 10. novembra 2011, X in X BV, C-319/10 in C-320/10, EU:C:2011:720, točka 44 in navedena sodna praksa). Ta sodna praksa se uporablja zlasti na področju dampa, če se izkaže, da je bila zadevna določba osnovne uredbe sprejeta za izpolnitev določene obveznosti, ki jo ima v okviru Protidampinškega sporazuma (glej v tem smislu sodbi Nakajima/Svet, točka 163 zgoraj, EU:C:1991:186, točke od 29 do 31, in z dne 9. januarja 2003, Petrotub in Republica/Svet, C-76/00 P, Recueil, EU:C:2003:4, točke od 55 do 57).
- 189 V nasprotju s tem, kar je Svet trdil na obravnavi, uporabe te sodne prakse glede razlage člena 19 osnovne uredbe glede na določbe člena 6.5 Protidampinškega sporazuma ne ovrže sodba z dne 16. julija 2015, Komisija/Rusal Armenal (C-21/14 P, ZOdl., EU:C:2015:494). Iz točk od 47 do 53 te sodbe namreč izhaja, da je Sodišče le ugotovilo, da je zakonodajalec Unije s členom 2(7) osnovne uredbe izvedel svojo zakonodajno pristojnost s tem, da je uporabil pristop, lasten pravnemu redu Unije, in da torej ni mogoče dokazati volje zakonodajalca Unije, da s sprejetjem te določbe izvrši posebne obveznosti iz člena 2 Protidampinškega sporazuma (zgoraj navedena sodba Komisija/Rusal

Armenal, EU:C:2015:494, točke od 47 do 53). Sodišče pa v tej sodbi ni odločilo o dejstvu, ali se s členom 19 osnovne uredbe izrazi ali ne izrazi volja, da se uporabi pristop, lasten pravnemu redu Unije, ki je drugačen od protidampinškega sporazuma.

- 190 Iz besedila člena 19(1) in (5) osnovne uredbe, v katerem se ponovi besedilo člena 6.5 Protidampinškega sporazuma, izhaja, da je zakonodajalec Unije v njem izrazil svoj namen, da izvrši posebne obveznosti iz te določbe Protidampinškega sporazuma. Dejstvo, da je zakonodajalec Unije izbral, da sprejme drugačno strukturo, kot je v členu 6.5 Protidampinškega sporazuma, med drugim tako, da oba dela tega člena povzame v dveh različnih odstavkih člena 19 osnovne uredbe, ne izdaja namena zakonodajalca Unije, da sprejme pristop, ki je lasten pravnemu redu Unije in ki je drugačen od protidampinškega sporazuma. Ta izbira spada namreč v prosto presojo, ki jo ima na voljo zakonodajalec Unije za izvajanje obveznosti iz člena 6.5 Protidampinškega sporazuma, tako da ne more preprečiti tega, da se člen 19(1) in (5) osnovne uredbe razlaga glede na to določbo Protidampinškega sporazuma.
- 191 Nazadnje in ne glede na razlago tudi ni mogoče sprejeti trditve institucij, da dovoljenje, ki ga je proizvajalec iz primerljive države dal tožeči stranki, ni bilo objektivno merilo v smislu sodne prakse, navedene zgoraj v točki 158, ampak subjektivno merilo zainteresirane stranke, in zato ne zadošča za utemeljitev razlikovanja enakega obravnavanja. Po eni strani namreč ta trditev resnično potrjuje, da dovoljenje proizvajalca iz primerljive države ne more spremeniti objektivno zaupne narave informacij, ki jih je predložil in ki izhajajo iz njihove lastnosti poslovne skrivnosti, čemur iz razlogov, navedenih zgoraj v točkah od 180 do 190, ni mogoče pritrditi.
- 192 Po drugi strani je treba trditev, če z njo instituciji trdita, da tega dovoljenja ni dal proizvajalec iz primerljive države na podlagi objektivne presoje zaupne narave zadevnih informacij glede tožeče stranke, temveč na podlagi njegovega subjektivnega razmerja z njo kot poslovnim partnerjem, vsekakor zavrniti kot neutemeljeno. Kot izhaja iz besedila člena 19(5) osnovne uredbe, razlogi za dovoljenje dobavitelja zaupnih informacij iz te določbe ne vplivajo na učinek tega dovoljenja. Kot je bilo namreč navedeno zgoraj v točki 178, ta določba institucijam nalaga, da ne glede na okoliščine zavrnejo razkritje teh informacij, če to dovoljenje ni bilo dano. Edini posebni pogoj za to dovoljenje, ki ga ta določba določa, je, da je posebno, to pomeni izrecno. Če je v tej zadevi proizvajalec iz primerljive države tožeči stranki torej dovolil dostop do informacij, ki jih je dal Komisiji na podlagi njegovega poslovnega partnerstva s tem podjetjem, ta okoliščina ne preprečuje tega, da to dovoljenje tožečo stranko postavlja v objektivno drugačen položaj kot druge kitajske proizvajalce izvoznike, ki so bili vključeni v vzorec. V nasprotju s tem, kar trdi Svet, tožeči stranki torej ni mogoče očitati, da želi ovreči domnevno „sistemsko neravnovesje“, ki naj bi ga vzpostavila osnovna uredba, ker se sklicuje na dovoljenje za dostop do zaupnih informacij, ki ji ga je dal proizvajalec iz primerljive države izključno na podlagi njunih poslovnih razmerij.
- 193 Zato iz zgoraj navedenega izhaja, da je Komisija zavrnitev zahteve tožeče stranke za razkritje izračunov normalne vrednosti napačno utemeljila z razlogom nujnosti spoštovanja enakega obravnavanja. Zato je treba ugotoviti, da je Komisija s to odločitvijo kršila pravico tožeče stranke do obrambe. Kot je bilo namreč navedeno zgoraj v točki 136, ni sporno, da so bili ti izračuni v tej zadevi bistveni premisleki v smislu člena 20(2) osnovne uredbe, o katerih bi lahko bila obveščena, da bi se lahko pred sprejetjem koristno seznanila z njenim stališčem glede teh končnih ukrepov. Napačna narava razloga, ki ga Komisija navaja kot utemeljitev zavrnitve dostopa do teh izračunov tožeči stranki, je torej ogrožanje pravic tožeče stranke, ki jih iz razlogov, navedenih zgoraj v točkah 150 in 151, ni mogoče popraviti z drugimi razlogi za zavrnitev, kot so ti, ki jih instituciji navajata v tem tožbenem postopku.
- 194 Na petem mestu pa je treba v skladu s sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 81, preveriti, ali je, kot to trdi tožeča stranka, obstajala možnost, da bi se zaradi nepravilnosti, ki je bila ugotovljena zgoraj v točki 193, upravni postopek končal drugače in bi tako konkretno vplival na njeno pravico do obrambe. V zvezi s tem je treba torej opozoriti, da od tožeče stranke ni mogoče zahtevati, da dokaže, da bi bila odločba institucij drugačna, temveč le, da ta možnost ni v celoti izključena, ker bi si lahko

tožeča stranka zagotovila boljšo obrambo, če ne bi bilo ugotovljenih postopkovnih nepravilnosti (sodbi Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Svet, točka 62 zgoraj, EU:C:2009:598, točki 81 in 94, ter Svet in Komisija/Interpipe Niko Tube in Interpipe NRTP, točka 81 zgoraj, EU:C:2012:78, točki 78 in 79).

- 195 V tej zadevi tožeča stranka v zvezi s tem trdi, da bi se postopek lahko končal drugače, če ne bi obstajala nepravilnost, ki je bila ugotovljena zgoraj v točki 193, ker bi lahko podrobno preučila določitve in podala pripombe na te izračune. Prav tako meni, da bi lahko opozorila na napake in opredelila druge prilagoditve poleg tistih, ki so že bile zahtevane.
- 196 Uvodoma je treba preučiti, ali bi Komisija vsekakor morala zavrniti zahtevo tožeče stranke za razkritje izračunov normalne vrednosti iz katerega koli razloga, ki ga navajata instituciji v tej tožbi in ki so predstavljeni zgoraj v točkah 142 in 143. Kot je Sodišče namreč že presodilo, je treba izključiti možnost, da bi bil izid preiskave drugačen, če ne bi obstajala nepravilnost, kot je ta, ki je ugotovljena zgoraj v točki 193, če bi veljavne določbe iz osnovne uredbe vsekakor prepovedovale Komisiji, da ugotovi zahtevo tožeče stranke (glej v tem smislu in po analogiji sodbo Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Svet, točka 62 zgoraj, EU:C:2009:598, točka 109). Drugače povedano, preveriti je treba, ali Komisija kljub napačni naravi razloga enakega obravnavanja, na katerega se je v tem primeru sklicevala, nikakor ni imela diskrecijske pravice za ugoditev zahtevi tožeče stranke za razkritje izračunov normalne vrednosti, bodisi zaradi narave internega dokumenta v smislu člena 19(5) osnovne uredbe, bodisi zaradi tega, ker so po naravi zaupne v smislu odstavka 1 tega člena.
- 197 Ugotoviti pa je treba, da v obravnavanem primeru ne gre za to.
- 198 Po eni strani je treba navesti, da člen 19(5) osnovne uredbe institucijam omogoča, da obveščajo o internih dokumentih, kadar je razkritje teh dokumentov izrecno določeno s to uredbo. Glede na cilj usklajevanja nujnosti po zaupnosti in pravice do obveščenosti zainteresiranih strank, ki ga je določila sodna praksa, navedena zgoraj v točki 94, je treba zlasti šteti, da razkritje internih dokumentov izrecno določa osnovna uredba v smislu te določbe, če ti dokumenti vsebujejo bistvene premisleke v smislu člena 20(2) osnovne uredbe. V tem primeru pa ni sporno, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 136, da so bili izračuni normalne vrednosti bistveni premisleki v smislu člena 20(2) osnovne uredbe, ki se lahko razkrijejo tožeči stranki. Poleg tega tudi ni sporno, kot sta instituciji priznali na obravnavi, da če so izračuni normalne vrednosti temeljili na domačih cenah tožeče stranke, če bi ji bil odobren TGO, bi ji Komisija morala te izračune razkriti. Zato tudi če bi bilo pravno pravilno te izračune opredeliti kot interni dokument v smislu člena 19(5) osnovne uredbe, nikakor ne bi mogli povzročiti obveznosti Komisije, da ne razkrije izračunov normalne vrednosti tožeči stranki.
- 199 Po drugi strani, kot je bilo navedeno zgoraj v točkah 164 in 165, niti iz posebnih določb člena 19 osnovne uredbe, ki so namenjene ohranjanju interesov, ki jih štiti zaupnost informacij, ki se uporabijo v protidampinški preiskavi, niti iz sodne prakse ne izhaja, da bi varstvo zaupnih poslovnih informacij zahtevalo kategorično izključitev razkritja teh informacij zainteresiranim strankam, ne glede na okoliščine. Zlasti je treba presojati poseben položaj zainteresirane stranke glede teh informacij in zlasti položaj, ki ga ta zainteresirana stranka zavzema na trgu, glede na dobavitelja te informacije. Poleg tega je treba pretehtati interese, ki se ščitijo z varstvom poslovnih informacij, in pravice zainteresiranih strank do obrambe.
- 200 Zato dejstvo, da so informacije, ki jih je predložil proizvajalec iz primerljive države, zaupne poslovne informacije, ne bi moglo zadostovati za zavrnitev zahteve za razkritje izračunov normalne vrednosti tožeči stranki. Tega sklepanja nikakor ne bi smela ovreči trditev institucij, da na dan, ko je Komisija zavrnila zahtevo za razkritje izračunov normalne vrednosti, ni vedela, kolikšen je natančen obseg informacij, ki jih je proizvajalec iz primerljive države predložil tožeči stranki. V zvezi s tem namreč zadostuje, da se ugotovi, da je proizvajalec iz primerljive države, kot je tudi tožeča stranka poudarila na obravnavi, v svojem dopisu z dne 18. marca 2013 (glej točko 35 zgoraj) navedel, da je tožeči stranki sporočil, da je Komisiji dovolil, da tožeči stranki razkrije te informacije. Zato od tega dne naprej ni bilo

ovire, da Komisija od tožeče stranke zahteva, da jo slednja obvesti o dokumentih, ki ji jih je proizvajalec iz primerljive države predložil, zato da ta institucija lahko preveri obseg informacij, ki jih je imela tožeča stranka takrat na voljo.

- 201 Prav tako je treba uvodoma zavriniti trditev Sveta, da ob neobstoju zahteve tožeče stranke, da pooblaščenec za zaslišanje preveri podatke in izračune, ki jih je izvedla Komisija, tožeča stranka ni dokazala, da bi se lahko postopek končal drugače.
- 202 V zvezi s tem je treba navesti, da člen 15 Sklepa 2012/199, ki je bil naveden zgoraj v točki 37, določa, da pooblaščenec za zaslihanje na zahtevo zainteresirane stranke lahko preuči informacije, ki so po naravi zaupne, in jih ni mogoče povzeti ter do katerih ta stranka nima dostopa, da preveri, kako so jih uporabile službe Komisije, zadolžene za preiskavo. Ta določba tudi natančno določa, da pooblaščenec za zaslihanje stranki, ki je predložila zahtevo, pojasni, ali so z njegovega stališča informacije, o katerih ta stranka ni bila obveščena, upoštevne za njeno obrambo in če so, če je to potrebno, službe za preiskavo pravilno upoštevale te informacije glede dejstev in premislekov, na podlagi katerih so sprejele svoje ugotovitve.
- 203 Vendar pa dejstvo, da tožeča stranka od pooblaščenca za zaslihanje ni zahtevala, da izvede preverjanje, ki ga določa člen 15 Sklepa 2012/199, v tej zadevi ni upoštevno. Kot namreč prikazuje vsebina te določbe, ki je navedena zgoraj v točki 202, se ta določba nanaša le na informacije, ki so zaupne po naravi za zainteresirano stranko, ki se je pritožila pri pooblaščenca za zaslihanje in do katerih zaradi tega nima pravice dostopati. Kot pa je bilo ugotovljeno zgoraj v točki 193, Komisija zaupne narave izračunov normalne vrednosti glede tožeče stranke ni utemeljila z nobenim tehtnim razlogom. V teh okoliščinah tožeči stranki ni mogoče očitati, da od pooblaščenca za zaslihanje ni zahtevala, da preveri te izračune.
- 204 Dalje, preučiti je treba ali bi ji, glede na primerjavo obsega informacij, ki jih je imela na voljo tožeča stranka na dan, ko je bila njena zahteva za razkritje izračunov normalne vrednosti zavrnjena, to je 21. marca 2013, dostop do teh izračunov omogočil, kot to zatrjuje, da bi predložila dodatne pripombe, zlasti tako, da bi opredelila napake ali predlagala nove prilagoditve, tako da bi se postopek lahko končal drugače.
- 205 Kot izhaja iz točk 26, 27, in od 32 do 34 zgoraj, namreč informacije, ki jih je Komisija razkrila v postopku preiskave, vsebujejo relativno natančne navedbe glede metode, ki se je uporabila za določitev normalne vrednosti, in glede podatkov, vrste proizvoda glede na vrsto proizvoda v zvezi z izvozom tožeče stranke, ki so se primerjali z izračuni normalne vrednosti. Poleg tega je proizvajalec iz primerljive države, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 35, tožeči stranki posredoval interne podatke, ki jih je predložil Komisiji, zlasti računovodske podatke in podatke o cenah na indijskem trgu, na katere se je Komisija oprla pri izračunu normalne vrednosti.
- 206 Na podlagi teh elementov, upoštevajoč tudi ekonomsko in računovodsko ekspertizo, s katero običajno razpolaga podjetje, kot je tožeča stranka, je ta načeloma lahko izvedla svoje izračune glede normalne vrednosti in končni rezultat primerjala z rezultatom, ki ga je dobila ta institucija na podlagi istih podatkov. Če bi bila tudi o izračunih, ki jih je izvedla Komisija, za vrsto proizvoda glede na vrsto proizvoda v zvezi z izvozom, tožeča stranka obveščena v dokumentu o končnem razkritju, bi tožeča stranka lahko v absolutnem obsegu določila svoj izračun glede njene stopnje dampinga za vrsto proizvoda glede na vrsto proizvoda, kar je tudi priznala na obravnavi.
- 207 Zato je treba ugotoviti, da bi pridobitev izračunov normalne vrednosti, ki jih je izvedla Komisija, za tožečo stranko očitno pomenila bistveno več informacij, kar bi ji glede na okoliščine tega primera omogočilo, da predloži bolj upoštevne pripombe, kot so tiste, ki jih je predložila.

- 208 Najprej, očitno je, da razpolaganje z natančnimi izračuni, ki jih je izvedla Komisija, in ne s podatki, ki so se uporabili za te izračune, na splošno zainteresiranim strankam omogoči, da bi v svojo obrambo navedle bolj koristne pripombe. Tako lahko namreč natančno preverijo način, na katerega je Komisija uporabila te podatke in jih primerjajo s svojimi izračuni, s čimer lahko ugotovijo mogoče napake Komisije, ki bi sicer ostale skrite. Poleg tega praksa institucij kaže na to, da institucije menijo, da dejstvo, da zainteresirane stranke glede določitve stopnje dampinga razpolagajo z natančnimi izračuni, omogoča, da učinkovito uresničujejo svojo pravico do obrambe. Kot sta instituciji priznali na obravnavi po vprašanju Splošnega sodišča, namreč običajno proizvajalce izvoznike obvestijo o natančnih izračunih normalne vrednosti, ko so ti določeni na podlagi domače prodaje teh proizvajalcev izvoznikov. Prav tako pa je Komisija tožečo stranko, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 205, čeprav ji je iz razlogov zaupnosti prikrila izračune normalne vrednosti za vrsto proizvoda, seznanila z izračuni izvoznih cen za vrste proizvodov.
- 209 Dalje, navesti je treba, da je v specifičnih okoliščinah tega primera dejstvo, da tožeča stranka ni imela dostopa do izračunov normalne vrednosti, lahko omejilo njeno sposobnost, da predloži upoštevne pripombe v večjem obsegu, kot če bi s temi izračuni razpolagala.
- 210 Po eni strani je imela tožeča stranka namreč tri mesece časa, da je uporabila podatke proizvajalca iz primerljive države. Kot je bilo namreč navedeno zgoraj v točki 35, je slednji Komisiji dovolil, da razkrije te podatke in je o njih 18. marca 2013 istočasno obvestil tožečo stranko. Poleg tega je tožeča stranka istega dne od Komisije zahtevala dostop do izračunov normalne vrednosti. Če je torej rok, ki ga je Komisija določila tožečim strankam za predložitev pripomb, v skladu s členom 20(5) osnovne uredbe potekel 25. marca 2013, je imela tožeča stranka le največ sedem dni časa, da uporabi podatke proizvajalca iz primerljive države. Jasno je, da je v tem roku tožeča stranka težko rekonstruirala celo del izračunov normalne vrednosti, glede na – kot je poudarila na obravnavi – veliko število vrst proizvoda, ki se je upoštevalo za določitev stopnje dampinga. V skladu z nespornimi izjavami iz pripomb tožeče stranke na dokument o razkritju z dne 25. marca 2013, je bilo to število 1645 (glej točko 40 zgoraj). Če bi torej tožeča stranka v tem istem roku razpolagala z izračuni normalne vrednosti, ki jih je izdelala Komisija, bi lahko opredelila nekatere napake oziroma nekatere razlike med izračuni Komisije in svojimi izračuni oziroma bi jih v zahtevanem času vsaj opredelila.
- 211 Po drugi strani je dejstvo, da tožeča stranka v tem primeru ni imela določenih informacij glede metodologije izračuna, kot je v bistvu poudarila na obravnavi, upošteveno za presojo, ali bi se postopek lahko končal drugače, če bi Komisija razkrila izračune normalne vrednosti. Kot je bilo namreč navedeno zgoraj v točkah 119 in 120, je tožeča stranka 18. marca 2013 le na splošno poznala metodo, ki se je uporabila za izračun normalne vrednosti vrst proizvodov, ki jih ni mogoče primerjati. Takrat pa predvsem ni vedela, kateri referenčni trg in cene je Komisija uporabila za izračun tržne vrednosti prilagoditve normalne vrednosti teh vrst proizvodov, ki se zahteva zaradi razlik v fizikalnih značilnostih med temi vrstami proizvodov in vrstami proizvodov, ki jih je mogoče primerjati. Kot pa je bilo navedeno zgoraj v točki 120, so ti proizvodi, ki jih ni mogoče primerjati, po eni strani predstavljali 83 % vseh vrst izvoženih proizvodov, ki so se upoštevali pri izračunu njene stopnje dampinga, in po drugi več kot 40 % celotne količine njenega izvoza. Če bi tožeča stranka imela izračune normalne vrednosti vrste proizvoda glede na vrsto proizvoda, bi lahko vsaj predstavila svoje pripombe na rezultate, pridobljene s to metodo. Tožeča stranka bi tako lahko, če bi bilo to potrebno, primerjala te rezultate s svojimi rezultati, dobljenimi na podlagi druge metode. Tako bi lahko natančneje izpodbijala metodo, ki jo je uporabila Komisija, in bi torej imela več možnosti, da bi že Komisija upoštevala njene ugovore, kar pa se v tem primeru ni zgodilo.
- 212 Nazadnje, kot je tožeča stranka opozorila na obravnavi, je v postopku preiskave predložila nekaj pripomb na podlagi informacij, ki jih je že imela, in nekatere med njimi so vodile do spremembe metodologije izračuna normalne vrednosti. Kot je bilo namreč navedeno zgoraj v točkah 45 in 46, sta instituciji po teh pripombah sprejeli, da se normalno vrednost glede njene stopnje dampinga po eni strani izračuna na podlagi domače prodaje proizvajalca iz primerljive države, ne pa da se računsko določi, in po drugi, da se za to stopnjo dampinga upoštevajo vrste proizvoda, ki jih ni mogoče

primerjati, in da se torej določi normalna vrednost za te vrste proizvoda. Zato je mogoče upravičeno domnevati, da če bi imela tožeča stranka izračune normalne vrednosti za vrste proizvoda, ki so pomenili bistveno več informacij, kot je bilo navedeno zgoraj v točkah od 207 do 211, bi si prizadevala, kolikor bi bilo to mogoče, te informacije koristno uporabiti za uresničevanje svoje pravice do obrambe.

- 213 Iz vseh razlogov, navedenih zgoraj v točkah od 207 do 212, torej ni mogoče izključiti, da bi se lahko postopek končal drugače, če bi bilo zahtevi tožeče stranke za razkritje izračunov normalne vrednosti ugodeno.
- 214 Trditve, ki sta jih podali instituciji, te ugotovitve ne morejo izpodbiti. Najprej je treba navesti, da instituciji trditve, da bi morala tožeča stranka dokazati, da bi se postopek končal drugače, če bi razpolagala z izračuni normalne vrednosti, ne moreta utemeljiti s točko 81 sodbe Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Svet, točka 62 zgoraj (EU:C:2009:598). Res je namreč, da v točki 81 sodbe Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Svet, točka 62 zgoraj (EU:C:2009:598), Sodišče opozarja na načelo, da mora tožeča stranka dokazati, da obstaja možnost, da bi se zaradi postopkovnih nepravilnosti, nad katerimi se pritožuje, upravni postopek lahko končal drugače in tako konkretno vplival na njeno pravico do obrambe. Vendar pa je Sodišče v točki 94 te iste sodbe natančno pojasnilo obseg tega načela s tem, da je poudarilo, da iz sodne prakse izhaja, da ta obveznost ne more povzročiti obveznosti tožeče stranke, da dokaže, da bi odločba Komisije imela drugačno vsebino, temveč le, da ta možnost ni v celoti izključena, ker bi lahko tožeča stranka bolje poskrbela za svojo obrambo, če ne bi bilo zadevne postopkovne nepravilnosti (glej sodbo Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Svet, točka 62 zgoraj, EU:C:2009:598, točke od 81 do 94).
- 215 V teh okoliščinah se od tožeče stranke ne bi smelo zahtevati, da na podlagi podatkov, ki jih je imela, dokaže, da je Komisija storila napake pri določanju normalne vrednosti in da bi bilo zato mogoče sklepati, da bi se postopek lahko končal drugače, če bi se ji razkrili izračuni normalne vrednosti.
- 216 Po eni strani namreč glede na dejstvo, da je tožeča stranka poleg tega le na splošno poznala metodologijo, ki jo je uporabila Komisija, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 211, ni mogoče izključiti, da je bilo nekatere napake mogoče opredeliti le z analizo izračunov normalne vrednosti vrste proizvoda glede na vrsto proizvoda.
- 217 Po drugi strani pa ni nujno, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 210, da bi lahko tožeča stranka te napake, tudi če bi jih lahko opredelila na podlagi podatkov proizvajalca iz primerljive države, opredelila tako hitro, da bi bilo lahko to – glede na rok, ki ga je imela – odločilno za uresničevanje njene pravice do obrambe.
- 218 Zato dejstva, ki ga navajata instituciji, da tožeča stranka v tem tožbenem postopku ni uspela dokazati napak pri določanju normalne vrednosti, v okoliščinah te zadeve nikakor ni mogoče šteti kot zadostno za izključitev možnosti, da bi se lahko postopek končal drugače.
- 219 Poleg tega se dejstvo, ki ga navaja Svet, da imajo zainteresirane stranke v skladu s členom 20(5) osnovne uredbe vsekakor le deset dni časa, da predstavijo svoje pripombe, potem ko so obveščene o dokumentu o končnem razkritju, iz istih razlogov ne more obravnavati kot upoštevno. Iz zgoraj navedenega namreč izhaja, da se v tej zadevi zastavlja vprašanje, ali bi ji v roku, ki ga je konkretno imela tožeča stranka, ki je tudi krajši kot zgoraj navedeni desetdnevni rok, dostop do izračunov normalne vrednosti omogočil, da bolje uresničuje svojo pravico do obrambe, kot če bi imela le dostop do podatkov, na katerih temeljijo ti izračuni.
- 220 Nazadnje, v okviru presoje vprašanja, ali bi se lahko postopek končal drugače, če ne bi bilo kršitve, ki jo je Splošno sodišče ugotovilo zgoraj v točki 193, se ne bi smelo upoštevati dejstvo, ki ga navaja Svet, da je tožeča stranka vsekakor imela dovolj informacij, da bi lahko učinkovito uresničila svojo pravico do obrambe. Taka okoliščina bi namreč lahko, če bi bilo to potrebno, vplivala na vprašanje, ali je šlo za

kršitev ali ne. Komisija je zavrnitev obvestila o izračunih normalne vrednosti, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 139, vsekakor utemeljila le z razlogom nujnosti spoštovanja enakega obravnavanja drugih proizvajalcev izvoznikov, ki so bili vključeni v vzorec. Ta zavrnitev torej ni bila utemeljena s tem, da je tožeča stranka imela dovolj informacij, da bi lahko uresničila svojo pravico do obrambe. Poleg tega instituciji na splošno menita, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 208, da so natančni izračuni, razen ob nujnosti spoštovanja zaupnosti informacij, na podlagi katerih je bila določena stopnja dampinga določenega subjekta, informacije, ki so koristne za obrambo interesov tega subjekta, in jih je zato treba vključiti v dokumente o začasnem in končnem razkritju.

221 Zato iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da je prvi očitek prvega toženega razloga utemeljen in da je treba na podlagi tega očitka temu toženemu razlogu ugoditi. Zato je treba izpodbijano uredbo razglasiti za nično v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko, ne da bi bilo treba preučiti drugi, tretji in peti tožbeni razlog.

Stroški

222 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

223 V skladu s členom 138(1) Poslovnika države članice in institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške.

224 V obravnavnem primeru Svet ni uspel, zato se mu v skladu s predlogi tožeče stranke naloži plačilo stroškov. Poleg tega Komisija kot institucija intervenientka nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat)

razsodilo:

1. Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 430/2013 z dne 13. maja 2013 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na uvoz navojnega litega pribora (fitingov) za cevi iz tempranega litega železa s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Tajske, ter o zaključku postopka glede Indonezije se razglasi za nično v delu, v katerem se nanaša na družbo Jinan Meide Casting Co. Ltd.

2. Svetu Evropske unije se poleg plačila njegovih stroškov naloži plačilo stroškov, ki jih je priglasila družba Jinan Meide Casting Co.

3. Evropska komisija nosi svoje stroške.

Gracias

Kančeva

Wetter

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 30. junija 2016.

Sodni tajnik

Predsednik

E. Coulon

Kazalo

Dejansko stanje	2
Upoštevana dejstva postopka preiskave pred začasno uredbo	2
Začasna uredba in dokument o začasnem razkritju	2
Korespondenca med tožečo stranko in Komisijo po začasni uredbi	5
Korespondenca med tožečo stranko in Komisijo po dokumentu o končnem razkritju	6
Izpodbijana uredba	8
Postopek in predlogi strank	8
Pravo	9
Četrty tožbeni razlog	9
Prvi tožbeni razlog	14
Uvodne ugotovitve	14
Drugi očitek	16
Tretji očitek	17
Prvi očitek	19
Stroški	35